Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘΜ 352

Ἡ Ἑλλὰς Θρηνεῖ τὴν Ἀπώλειαν τῶν Κλεμμένων Παιδιῶν της.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ Α Ω ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

GREECE MOURNS

ARCHBISHOP MICHAEL PLEADS GREEK CHILDREN BE RESCUED

Κατωτέρω καταχωρεῖται ἡ ἱστορικὴ ἔκκλησις τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ ἀπευθυνθεῖσα διὰ τοῦ μεγάλου Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ N. B. C. τὴν 29ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑψοῦτο παλλαϊκὴ διαμαρτυρία κατὰ τῆς κατακρατήσεως τῶν 28 χιλιάδων παιδιῶν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Κομμουνισμοῦ. Ἂς τὴν προσέξουν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Περιοδικοῦ μας. Ἂς τὴν δώσουν εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς φίλους των νὰ τὴν διαβάσουν. Ἂς τὴν ἀποστείλουν εἰς τοὺς κυβερνήτας τῶν Πολιτειῶν των καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ γερουσιαστὰς αὐτῶν διὰ νὰ ὑπενθυμίσουν καὶ πάλιν τὸ φλογερὸν ζήτημα, τὴν κλοπὴν τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ὑποδείξουν σύντονον ἐνέργειαν πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τοὺς Γονεῖς των.

". . . My heart is full of gratitude as I take this opportunity to greet the American people and pay my respects to this wonderful democratic country.

I have just come from Greece and I want to express the warm and enduring thanks of all the Greek people for the vital aid that has been extended under the leadership of the President of the United States of America to Greece in her hour of need.

My message to you today is one, alas, of tragedy, which again hovers over the homes of Greece.

In America at this Christmas time gladness prevails in millions of homes. The mothers of America have their little ones at their own firesides and God's blessings of peace, freedom and security are the possessions of everyone here.

It is not so in Greece. Though that nation was liberated from enemy occupation, military intervention on the part of the Communist neighbors of Greece followed that liberation and plunged the country into a long period of conflict on Greek soil. Once again Greece found herself defending freedom and Christian civilization as she so often has done through the centuries.

Under cover of this conflict the Communist guerillas conducted one of the most unspeakable campaigns in all human history by abducting thousands of Greek children, ranging in age from three to fifteen, from the areas of guerilla operation and transporting them behind the Iron Curtain.

Of these, 2000 were taken to Albania; 2650 were taken to Bulgaria; about 3000 were taken to Hungary; 3800 to Rumania; 2235 to Czechoslovakia; 11,000 to Yugoslavia; and many have since been moved to Poland and Eastern Germany.

The pretext was that these children were to be given 'salvation from famine' and that they were carried away in order to undergo a 'program of education in free democracy.'

Some of the older ones since have actually been captured while fighting in the guerilla bands.

I am speaking this morning from New York City which is the headquarters of the United Nations, dedicated to peace and justice. The United Nations has condemned this violation of fundamental human rights but its resolutions asking the immediate restoration of these young people to their mothers' arms have been ignored. The continuous appeals of their heartbroken parents have fallen upon deaf ears.

There is no joy, only sorrow and heartbreak, in these Greek homes at this season of rejoicing for so many of you within the sound of my voice.

In the name of our Lord, Jesus Christ, whose eternal theme is "Peace on Earth, Good Will toward Men," and who is full of compassion for little children, I earnestly appeal to you to lift your voices with us on this day, December 29th, in denunciation of this inhuman action.

In the name of the Christ child, whose birthday we celebrate, I ask you to express with us—through your Christian churches, through your organizations of women, through whatever groups to which you may belong—your wish to exert all possible moral influence upon the members of the United Nations so that all civilization will demand the return of these thousands of boys and girls to their grieving and broken homes.

In the name of all decency and all religion, I ask you to pray that all the humanitarian instincts of mankind will be brought to bear against this mass outrage.

To you Americans who are so rich in spiritual gifts, as well as liberty and well being, I address this appeal with all the fervor at my command.

May the blessings of Almighty God and Our Saviour be with you."

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

.....

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'. Ἀριθ. 352 Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Θ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1950

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Πρόεδρος Τρούμαν ἀπὸ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ὡμίλησε πρὸς τὸν Λαὸν τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ θρησκεία εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀμερικῆς». Ὅλοι οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ μετέδωκαν τὰς σκέψεις τοῦ Προέδρου. Τὸν ἤκουσεν ὁλόκληρος ὁ Ἀμερικανικὸς Λαός. «Ἡ Ἀμερική», ἐτόνισεν ὁ Πρόεδρος, «εἶναι ἔθνος βαθειὰ θρησκευτικόν». Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡ πίστις ὑπῆρξε ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιόν του. Ἂν ἡ Ἀμερικὴ ἔγινε δυνατή, εἶπεν ὁ Πρόεδρος, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν βαθεῖαν θρησκευτικήν της πίστιν. Ἡ παρατήρησις τοῦ Προέδρου ὅτι ἡ θρησκεία ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς. Ὅπως διὰ προφύλαξιν τῆς ἐλευθερίας προϋποτίθεται ἀγὼν καὶ ἐπαγρύπνησις, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἀπόκτησιν δυνάμεων ἀπὸ τὴν δύναμίν της προϋποτίθεται ἐφαρμογὴ τῆς θρησκείας εἰς τὴν ζωήν. Παραθέτομεν κατωτέρω ἐν μεταφράσει τὸ κήρυγμα τοῦ εὐσεβοῦς Προέδρου ἡμῶν κ. HARRY TRUMAN, τοῦ μεγάλου Χριστιανοῦ καὶ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται εἰς τὴν ἐποχήν μας ὡς ὁ εὐσεβέστατος μεταξὺ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανῶν Πολιτευομένων.

«Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ὑπῆρξαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς Ἔθνος βαθειὰ θρησκευτικόν. Ἡ ἀνάγκη τὴν ὁποίαν οἱ θεμελιωταὶ τῆς χώρας μας ἠσθάνθησαν, ἡ ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐλεύθεροι εἰς τὴν λατρείαν των πρὸς τὸν Θεόν, συμφώνως πρὸς τοῦ καθενὸς τὴν ἀντίληψιν ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς δυνατωτέρους παλμοὺς ποὺ ὡδήγησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὸν Νέον Κόσμον τοὺς ἀνθρώπους. Εὐθὺς ὡς οἱ Πρωτοπόροι ἐλάξευσαν πολιτισμὸν ἀπὸ τὰ δάση ἔθεσαν ὑπόδειγμα ποὺ διατηρεῖται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Πρῶτον ἔκτισαν σπίτια καὶ μετὰ ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκείας εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν ἔκτισαν Ἐκκλησίας. Ὅταν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐθεμελιώθησαν τὰ χρήματα ἔφεραν μαρτυρίας τῆς Ἀμερικανικῆς πίστεως πρὸς τὴν ἀγαθότητα τῆς Θεότητος. «Ἐμπιστευόμεθα εἰς τὸν Θεὸν» ἦτο τὸ κοινὸν ρητόν. Αὐτὸ εἶναι μέχρι σήμερον. Ἔχομεν σταθερὰν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν. Οἰκοδομοῦσαι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ηὔξησαν. Ἀπὸ μικρὸν κράτος μέσα εἰς τὴν ἔρημον ἔφθασαν εἰς τὴν θέσιν μεγάλης δυνάμεως καὶ μεγάλης εὐθύνης μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἐθνῶν. Ἄλλαι χῶραι ἀποβλέπουν σήμερον πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ τὴν εἰρήνην. Εἶνε ἔργον μας νὰ ἀνταποκριθῶμεν πρὸς τὴν εὐθύνην ταύτην. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἴμεθα ἀρκετὰ ἰσχυροὶ διὰ νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτην. Εἴμεθα ἀρκετὰ ἰσχυροὶ διότι ἔχομεν βαθεῖαν θρησκευτικὴν πίστιν. Ἡ βασικὴ πηγὴ τῆς δυνάμεώς μας ὡς ἔθνους εἶναι πνευματική. Πιστεύομεν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου. Πιστεύομεν ὅτι ἐδημιουργήθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Θεοῦ ποὺ εἶναι ὁ Πατὴρ πάντων ἡμῶν.

Εἶναι ἡ πίστις αὐτὴ αἰτία ποὺ κάνει νὰ ἀποφασίζωμεν ὅτι κάθε πολίτης τῆς χώρας μας θὰ ἔχῃ ἐξ ἴσου δικαίωμα καὶ εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτυχθῇ νοητικῶς καὶ σωματικῶς καὶ νὰ παίξῃ τὸν ρόλον του εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους.

Εἶναι ἡ πίστις αὐτὴ ποὺ μᾶς κάνει νὰ σεβώμεθα τὸ δικαίωμα τῶν ἀνθρώπων πανταχοῦ, νὰ προσευχηθοῦν ὅπως ἐπιθυμοῦν καὶ ζήσουν τὴν ζωήν των ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς τυραννίας καὶ τῆς ἀπειλῆς.

Εἶναι ἡ πίστις αὐτὴ ποὺ μᾶς ἐμπνέει νὰ ἐργαζώμεθα δι' ἕνα κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ θὰ εἶναι περισσότερον ἀξιόλογος, κόσμον ἀνεκτικότητος καὶ ἀδελφοσύνης, κόσμον ποὺ ζῇ συμφώνως πρὸς τὰ παραγγέλματα τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας.

Πιστεύω ὅτι κάθε πρόβλημα εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον θὰ ἠδύνατο νὰ λυθῇ ἐὰν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔζων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διδαγμάτων τῶν ἀρχαίων προφητῶν καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας. Ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δύναται νὰ παίζῃ τὸν ρόλον του διὰ μιᾶς διηνεκῶς ἀνανεουμένης ἀφοσιώσεως εἰς τὴν θρησκείαν του.

Ἐὰν ὑπάρχῃ κίνδυνος εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους μας αὐτὸς εὑρίσκεται εἰς τὴν ἄποψιν νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὴν θρησκευτικήν μας

κληρονομίαν ὡς παραδεκτήν. Ἀλλ' ἡ θρησκεία δὲν εἶναι κάτι τὸ στατικόν. Δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰ κτίρια ἀλλ' εἰς τὰς διανοίας καὶ τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ μας. Ἡ θρησκεία εἶναι ὅπως ἡ ἐλευθερία. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν τὴν ἐλευθερίαν ὡς δεδομένον. Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του. Καὶ διὰ νὰ εἶναι ἀληθῶς θρησκεύων ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν θρησκευτικότητά του. "Αν οἱ ἄνθρωποι δὲν ζοῦν τὴν πίστιν των καὶ δὲν θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν εἰς τὴν καθημερινήν των ζωὴν τὴν πίστιν των, ἡ θρησκεία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι δύναμις ζωντανὴ εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον.

Διὰ τοῦτο ὁ καθένας μας ἔχει καθῆκον νὰ συμμετάσχῃ ἐνεργῶς εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῆς Κοινότητός του καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ μετὰ γενναιότητος τὰ θρησκευτικά του ἱδρύματα.

Ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἐνεργὸς πίστις διετήρησε καὶ καθωδήγησε τοὺς Πρωτοπόρους διὰ νὰ νικήσουν τὴν ἔρημον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ σήμερον ἡ ἐνεργὸς πίστις θὰ μᾶς διατηρήσῃ καὶ θὰ μᾶς καθοδηγήσῃ εἰς τὴν προσπάθειάν μας, εἰς τὴν δικαίαν εἰρήνην, εἰς τὴν ἐλευθερίαν πάντων, εἰς ἕνα κόσμον ὅπου ἡ ζωὴ θεωρεῖται ἀληθῶς ἱερά.

Ἡ θρησκευτικὴ πίστις καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐργασία πρέπει νὰ εἶναι τὸ στήριγμά μας εἰς τὸν ἀγῶνα νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν προορισμόν μας εἰς τὸν κόσμον.»

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ ἡ σχετικὴ μὲ τὸ παιδομάζωμα, ἐδημιούργησε γενικὸν συναγερμὸν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν ὅσον καὶ βαθυτάτην συγκίνησιν μετὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κόσμου. Ἡ δημοσία Ἀμερικανικὴ γνώμη ἐξέφρασε διὰ τῶν ἄρθρων ποὺ κατεχώρησαν αἱ ἐφημερίδες τὸν ἀποτροπιασμόν των διὰ τὸ στίγμα τὸ ὁποῖον προσάπτουν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ οἱ ψυχοφόνοι τῶν 28 χιλιάδων ἁρπαγέντων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὰς Κοινότητας αἱ διοργανωθεῖσαι διαμαρτυρίαι, τὰ πρὸς τοὺς ἐπισήμους τηλεγραφήματα, αἱ μικραὶ παρελάσεις, αἱ ἀπαγγελίαι τῶν παιδιῶν καὶ οἱ διάφοροι λόγοι ἔφεραν ἐνώπιον τῶν ὁμογενῶν ζωντανὸν τὸ δρᾶμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔκλαυσαν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ προσηυχήθησαν διὰ τὸ κλεμμένα παιδιά μας καὶ διὰ τοὺς δυσμοίρους γονεῖς των. Βεβαίως ὅλα ταῦτα πάντα πρέπει καὶ πάλιν νὰ ἐπαναληφθοῦν, διὰ νὰ μὴ ἀφεθῇ ζήτημα τόσον σπουδαῖον διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν πολιτισμὸν νὰ παραγκωνισθῇ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ παύσῃ εἶναι τὸ μέσον τῆς προσευχῆς ὑπὲρ τῶν παιδιῶν ποὺ ἀντιμετωπίζουν ψυχικὴν καταστροφήν, κινδυνεύοντα νὰ μετατραποῦν εἰς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος των.

Ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀποσταλεῖσα ἔκκλησις διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν παιδιῶν πρὸς τὸν Πρόεδρον Τρούμαν ἐδημιούργησε μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ φιλέλληνος καὶ φιλανθρώπου προέδρου ἡμῶν. Καταχωρεῖται κατωτέρω τὸ τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πρόεδρος ἀπήντησε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν.

THE WHITE HOUSE, WASHINGTON, D.C.

His Grace, Michael
Archbishop of North and South America
10 East 79th Street, New York.

In response to your appeal, I am glad to assure you that the United States will continue to give the utmost support to the efforts of the United Nations and the International Red Cross organizations to bring about the return to Greece of the thousands of children removed from that country to Eastern Europe during the course of the recent guerrilla warfare.

The people of the United States, and particularly the mothers of the United States, are deeply sensitive to the plight of these children and their bereaved families. We pray that the governments of the countries harboring these children will be moved by a spirit of broad humanitarianism to cooperate in fulfilling the unanimous desire of the United Nations General Assembly that these children be promptly restored to their homes.

HARRY S. TRUMAN

Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκ πολλῶν ἄλλων πληροφοριῶν γραπτῶν καὶ προφορικῶν εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος παρουσιάζουν ἔκδηλα τὰ γνωρί-

VOL. XVI. No. 352. — JANUARY 15, 1950
THE ORTHODOX OBSERVER
Established 1934
A semimonthly record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U.S.A.
Published by
The Greek Archdiocese Publications Association
Rev. Athenagoras T. Kokkinakis, Editor
Editorial Offices:
10 East 79th St., New York 21, N. Y.
Publication Office:
293 Seventh Avenue, New York 1, N. Y.
Entered as second-class matter Nov. 21, 1934, at the Post Office at New York, N.Y. under the Act of March 3, 1879.
SUBSCRIPTIONS
United States
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
Fifteen Cents A Copy

σματα βαθυτάτης εὐσεβείας τόσον διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων τῆς Πατρίδος ὅσον καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν προσευχῆς εἰς τὸ Παλάτι. Ἐν συνεντεύξει δημοσιογραφικῇ πρὸς ἀντιπρόσωπον τοῦ Περιοδικοῦ «Λίβινγ Τσώρτς» τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ ἐκτὸς τῶν ἄλλων διετύπωσε καὶ τὴν βαθυτάτην εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν δοκιμάζει ὁ Ἑλληνικὸς Ὀρθόδοξος Λαὸς γνωρίζων ὅτι ὁ Βασιλεὺς αὐτοῦ μετὰ τῆς Βασιλίσσης καὶ τῶν Τέκνων Αὐτῶν συμμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ὅτι παρακολουθοῦν τακτικῶς εἰς τὸ ἰδιαίτερόν Των Παρεκκλήσιον μετὰ κατανύξεως τῆς Θείας Λειτουργίας. «Εἴμεθα εὐτυχεῖς», εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, «διότι ἔχομεν εὐσεβῆ Βασιλέα καὶ Βασίλισσαν. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ οἱ δύο παρακολουθοῦν τὴν Λειτουργίαν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ναΐδριον. Ὁ Ἱερεύς των εἶναι ἐκ τοῦ Κλήρου τῆς Πνευματικῆς Ἀδελφότητος «Ζωὴ» εἰς τῆς ὁποίας τὸ Περιοδικὸν εἶναι ἐγγεγραμμένοι 150,000. Ἀμφότεροι Βασιλεὺς καὶ Βασίλισσα συμπροσεύχονται χωρὶς διάκρισιν μετὰ τοῦ Λαοῦ. Ἡ Βασίλισσα ἀγαπᾶται ὑφ' ὅλων ὡς μητέρα τῆς Ἑλλάδος».

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ

Σχεδὸν ὅλα τὰ τμήματα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ἔχουν διοργανώσει ἤδη τὴν ἐτησίαν ἑορτὴν τῆς Ἁγιοβασιλόπηττας. Τὸ προϊόν, ὡς γνωστόν, τῆς ἑορτῆς ταύτης, εἶναι ὁ βασικὸς οἰκονομικὸς πόρος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς τῆς ἑορτῆς ἐξαρτᾶται τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἵδρυμα μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκουν μητρικὴν περίθαλψιν καὶ ἐκπαίδευσιν ἑλληνοπρεπῆ καὶ Ἀμερικανικὴν πολλὰ ὀρφανὰ τῶν Ὁμογενῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκπαιδεύονται αἱ διδασκάλισσαι ποὺ θὰ ἀναλάβουν αὔριον νὰ διδάξουν εἰς τὰ κοινοτικά μας σχολεῖα τὴν γλῶσσαν τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία κατ' εὐδοκίαν τῆς Θείας Προνοίας ἔγινε καὶ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Αἱ φιλόπονοι Κυρίαι τῶν Φιλοπτώχων ἀναμφιβόλως ἔδειξαν εἰς τὸ παρελθὸν ἀξιοθαύμαστον δραστηριότητα ἐν τῇ προσπαθείᾳ πρὸς ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν διοργάνωσιν τῆς ἑορτῆς, τὸ προϊὸν τῆς ὁποίας ἀπέστελλον ἀμέσως εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Φιλοπτώχου. Ἐὰν λάβῃ τις ὡς βάσιν τὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐφέτος ἡ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἑορτὴ τῆς Πήττας τὴν ὁποίαν διοργανώνουν κάθε χρόνον τὰ Φιλόπτωχα τμήματα τῆς Νέας Ὑόρκης, τότε μετὰ πολλῆς αἰσιοδοξίας δύναται νὰ ἀναμένῃ τὰς σχετικὰς εἰδήσεις ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἑορτῆς εἰς τὰ ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν Τμήματα τῆς Φιλοπτώχου. Ἡ Ὁμογένεια τῆς Νέας Ὑόρκης, τιμῶσα ἑαυτήν, κατέκλυσε τὰς εὐρυχώρους αἰθούσας τοῦ Ξενοδοχείου Ἄστορ διὰ νὰ προσφέρῃ συμμετέχουσα εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν ἐνίσχυσίν της ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύῃ ὅλα τὰ τμήματα τῆς Φιλοπτώχου διὰ νὰ συνεχίζουν μετὰ δυνάμεως τὴν δρᾶσιν των ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ ἱδρύματος τὸ ὁποῖον ἵδρυσαν καὶ τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀποδίδῃ καρπούς, σήμερον μὲν ὀλίγους, ἀλλ' ἀσφαλῶς αὔριον περισσοτέρους καὶ σπουδαιοτέρους.

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΞ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ

Ἀπό τινων ἡμερῶν τὸ Γραφεῖον τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐταχυδρόμησεν εἰς τὰς Κοινότητας τὰ Δελτία τοῦ Μονοδολλαρίου τοῦ ἔτους 1950. Ἡ διάδοσίς των ἤρχισεν ἤδη. Μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς Κοινότητας λαμβάνουν μαζὶ μὲ τὴν ἀπόδειξιν τῆς συνδρομῆς των πρὸς αὐτὰς καὶ τὴν Κάρταν τοῦ Μονοδολλαρίου ὡς ἐτησίαν συνδρομήν των πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ δύναται Αὕτη νὰ ἐξυπηρετῇ ἀποτελεσματικῶς τὴν Ὁμογένειαν. Ἀπὸ τὴν συνδρομὴν ταύτην τοῦ ἑνὸς δολλαρίου ἡ Ὁμογένεια λαμβάνει τὸ μέγιστον ἐξ ἐλαχίστου. Διότι τὸ ποσὸν τοῦ ἑνὸς δολλαρίου ὡς προσφορὰ διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἱδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὴν γραφικήν της ὑπηρεσίαν εἶναι πράγματι ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν ἐπιτυγχανομένων ἀγαθῶν. Τὰ ἀγαθὰ ταῦτα θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐπαριθμήσωμεν διότι τὰ κατανοοῦν πάντες. Ἀρκεῖ ἴσως νὰ τονισθῇ ὅτι διὰ τῆς ἐλαχίστης ταύτης προσφορᾶς διατηρεῖται καὶ ἐπεκτείνεται ὁ ὀργανισμὸς ποὺ λέγεται Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ὀργανισμὸς ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Βοηθῶν Αὐτοῦ Ἐπισκόπων κατευθύνει τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, περιφρουρεῖ τὴν Ὀρθόδοξον συνείδησιν τοῦ λαοῦ, ἀντιτάσσει ἄμυναν κατὰ παντὸς ἐπιβουλευομένου τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ ἀκεραιότητα, ἀντιπροσωπεύει τὴν Ὁμογένειαν, συντηρεῖ Θεολογικὴν Σχολήν, συντηρεῖ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον καὶ τὸ Διδασκαλεῖον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ διὰ τὴν διατήρησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν μας γνωρισμάτων. Δὲν ἀποτελοῦν ὅλα αὐτὰ τὸ μέγιστον τῶν ἐπιδιώξεών μας; Καὶ τὸ ἔχομεν μὲ τὸ ἐλάχιστον. Μὲ τὸ μονοδολλάριον, τὸ ὁποῖον πάντες ἀπὸ 18 ἐτῶν καὶ ἄνω πρέπει νὰ προσφέρουν εὐχαρίστως, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι δι' αὐτοῦ συντηρεῖται ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ἡ ὁποία μᾶς ἁγιάζει καὶ χειραγωγεῖ εἰς σωτηρίαν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ -- Ἀριθ. 3

Ἰανουαρίου 16, 1950

Πανοσιολογιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἐπιφυλασσόμενος ὅπως ἐπισκεφθῶ τὴν παροικίαν ἑκάστου ἐξ ὑμῶν καὶ συνομιλήσω μεθ' ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ὑμῶν ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑμῶν διακονίαν, ἐπιβεβλημένον ἐθεώρησα ὅπως ἀπευθύνω τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς ἵνα, ἐκ τῶν προτέρων, παράσχω ὑμῖν γενικάς τινας ὁδηγίας ὡς πρὸς τὴν ἱερὰν καὶ ὁσίαν ὑμῶν ἀποστολήν, ὡς οἰκονόμων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

α΄.) Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ συμφωνῆτε ἐπὶ τούτου, ὅτι ἅπαντες οἱ ἱερεῖς ὀφείλουν νὰ κατοικοῦν πλησίον τοῦ ναοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐφημερεύουν. Γνωρίζω ἤδη ὅτι ὑπάρχουν ἱερεῖς εἰς τὰς μεγαλουπόλεις καὶ τὰς πόλεις, οἵτινες διαμένουν μίλια ὁλόκληρα μακρὰν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ των. Τὸ τοιοῦτον ἀποβαίνει πάντοτε πρὸς βλάβην ψυχικὴν τῶν Χριστιανῶν, διότι εἶναι δυνατὸν συνεπείᾳ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, βαρέως ἀσθενεῖς νὰ ἀποθνήσκουν πρὶν ἢ δυνηθοῦν νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς εἰπεῖν ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς Χριστιανοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ ζητήσῃ τὴν καθοδήγησίν του τὴν πνευματικὴν ἢ πληροφορίαν οἱανδήποτε. Τοῦτο δὲ εἶναι ἀδύνατον ἂν ὁ ἱερεὺς δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ναοῦ ἢ δὲν κατοικῇ τοὐλάχιστον πλησίον τοῦ Ναοῦ.

β΄.) Ὑπάρχει ἐνταῦθα, ὡς ἐπληροφορήθην ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμη ἡμερῶν τῆς ἀναλήψεως τῶν ἱερῶν μου καθηκόντων, διάχυτος ἡ γνώμη, ὄχι μόνον παρὰ τοῖς κληρικοῖς, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς λαϊκοῖς, ὅτι δέον νὰ ὑπάρχῃ ὁμοιομορφία ἐν τῇ τελέσει τόσον τῆς Θ. Λειτουργίας, ὅσον καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Ἡ ὁμοιομορφία δὲ αὕτη ἡ ὑπάρχουσα, σημειωθήτω παρὰ τοῖς ἑτεροδόξοις, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ὀφείλουσα νὰ ἐπικρατῇ παρ' ἡμῖν τοῖς Ὀρθοδόξοις, οἵτινες ἀνήκομεν εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν Ἐκκλησίαν τῆς παραδόσεως, θὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἅπαντες ἀκολουθοῦμεν τὰς ὑποδείξεις τοῦ Τυπικοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκεκριμένου Μεγάλου Εὐχολογίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἀποθησαυρισθῇ παράδοσις αἰώνων ὁλοκλήρων. Παρακαλοῦμεν ὅθεν πατρικῶς καὶ παραγγέλλομεν ἐκκλησιαστικῶς ὅπως οὐδενὸς ἑτέρου βιβλίου ἢ ὁδηγοῦ γίνεται χρῆσις παρ' ὑμῶν ἔν τε τῇ Θ. Λειτουργίᾳ καὶ τοῖς Ἁγίοις Μυστηρίοις—Βαπτίσματος, Γάμου, Εὐχελαίου—ἀλλ' ἢ μόνον τοῦ Τυπικοῦ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐχολογίου καὶ τῶν ἐγκρίσει τῆς Ἐκκλησίας ἐκδοθεισῶν «Ἱερῶν Λειτουργιῶν», προκειμένου περὶ τῆς τελέσεως τῆς Θ. Λειτουργίας. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν τῶν κληρικῶν εἴτε Ἀρχιερεὺς εἴτε ἱερεύς, δύναται νὰ θέσῃ ἑαυτὸν ὑπεράνω τοῦ Τυπικοῦ καὶ τοῦ Εὐχολογίου, ἅτινα ὁμιλοῦν καὶ ὁδηγοῦν μὲ τὴν αὐθεντίαν καὶ τὸ κῦρος τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων οὐδεμία περικοπὴ ἢ σύντμησις ἢ προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις ἐπιτρέπεται ὑφ' οἱουδήποτε. Μόνον ἡ Ἐκκλησία ἔχει τοῦτο τὸ δικαίωμα. Τὴν δὲ Ἐκκλησίαν δι' ἡμᾶς ἀντιπροσωπεύει τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ προϊσταμένη πάντων ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή. Διὰ νὰ γίνω περισσότερον ἀντιληπτὸς καὶ ἐννοηθῶ καλλίτερον τί ἐννοῶ ὁμιλῶν περὶ ὁμοιομορφίας ἀναφέρω παραδείγματά τινα: Ἐπληροφορήθην λ. χ. ὅτι ὑπάρχουν ἱερεῖς οἵτινες ἅπαξ μόνον πίνουσιν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, ὅταν κοινωνοῦν, καὶ οὐχὶ τρίς, ὅπως παρελάβομεν ἐκ παραδόσεως καὶ ὅπως ὑποδεικνύει διὰ τῶν ἐρυθρῶν χαρακτήρων τὸ μέγα Εὐχολόγιον τῆς Ἐκκλησίας. Ἤκουσα ὡσαύτως ὅτι ὑπάρχουν ἱερεῖς οἵτινες δὲν περιφέρουν τρὶς τοὺς νυμφίους πέριξ τῆς τραπέζης, κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἢ τοὺς περιφέρουν μόνον ἅπαξ ἢ καὶ καθόλου· καὶ ὅτι τὸ «Μέγα τοῦτο Μυστήριον» τὸ τελοῦν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἢ τῶν Διαμαρτυρομένων, ὁδηγοῦντες τοὺς νυμφίους πρὸ τῆς Ἁγίας Πύλης καὶ θέτοντες τοὺς στεφάνους καὶ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἀντὶ νὰ τοποθετήσουν εἰς τὸν Σωλέαν ἢ τὸ μέσον τοῦ κυρίως Ναοῦ Τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ θέσουν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοὺς στεφάνους ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, τοὺς δακτυλίους κλπ.

Ἐλέχθη ἐπίσης εἰς ἐμὲ ὅτι ὑπάρχουν ἱερεῖς, τελοῦντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα φέροντες μόνον τὸ στιχάριον· ἐνῷ, ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν τέλεσιν καὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος ὁ Ἱερεὺς φέρει ἐπιτραχήλιον καὶ φελώνιον. Ἅπαντα ταῦτα τὰ ἀσυνήθιστα καὶ ἄγνωστα εἰς τὴν παράδοσιν καὶ αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλουν νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν, ὅπου βεβαίως ἐξ ἀγνοίας γίνονται. Ὅλοι δὲ οἱ ἱερεῖς δέον νὰ συμμορφοῦνται ἀπαρεγκλίτως καὶ πιστῶς πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Τυπικοῦ καὶ τοῦ Εὐχολογίου. Ὁμιλῶν, τέλος, περὶ ὁμοιομορφίας καὶ συμμορφώσεως πάντων ἡμῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔδει νὰ προσθέσω ὅτι ὅπου ὑπάρχουν ὑποδιάκονοι καὶ ἀναγνῶσται οὗτοι βοηθοῦν ἄφωνοι τὸν λειτουργοῦντα ἀρχιερέα ἢ ἱερέα. Ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ ἐπιτρέπεται ὑποδιάκονος νὰ τελῇ καὶ λέγῃ τὰ εἰς τὸν διάκονον μόνον ἀνήκοντα καὶ ἐπιτρεπόμενα.

γ΄.) Εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς καὶ παρ' ἁπάντων τῶν ἱερέων δέον ἀνελλιπῶς νὰ τελοῦνται καθ' ἑκάστην αἱ Ἱ. Ἀκολουθίαι τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὄρθου καὶ ἡ Θ. Λειτουργία κατὰ τὰς μνήμας τῶν Ἁγίων. Σκανδαλίζονται οἱ Χριστιανοὶ παρὰ πολὺ ὅταν αὐτοὶ μὲν ἐργάζονται βιοπαλαίοντες ἀπὸ βαθέως ὄρθρου μέχρις ἑσπέρας, οἱ δὲ ἱερεῖς περιορίζονται εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ ἑσπερινοῦ μόνον τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας μόνον τῆς Κυριακῆς. Καὶ πολὺ δικαίως. Νομίζομεν

ὅτι οἱ Χριστιανοί μας οἱ τόσον εὐσεβεῖς ἐν τῷ συνόλῳ των καὶ τόσον θεοφοβούμενοι, δικαιοῦνται νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι οἱ ἱερεῖς των πρωΐας καὶ ἑσπέρας προσεύχονται ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τοῖς ἁπανταχοῦ Ναοῖς.

Εἶναι δὲ κάτι τὸ πολὺ ἐνθαρρυντικὸν καὶ ὑποβοηθητικὸν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῆς σκληρᾶς των βιοπάλης, ὅταν ἀκούουν νὰ σημαίνῃ πρωΐας καὶ ἑσπέρας ὁ κώδων τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἐννοεῖται ὑπάρχει τοιοῦτος. Γνωρίζω ὅτι πλεῖστοι ἐκ τῶν ἱερέων θὰ ἀντείπουν ὅτι ἔχουν καὶ πλεῖστα ἄλλα καθήκοντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφιερώνουν σημαντικὸν μέρος τοῦ χρόνου του, καὶ δὲν εἶναι ὁ ἑσπερινὸς μόνον τοῦ Σαββάτου καὶ ἡ Θ. Λειτουργία μόνον τῆς Κυριακῆς, εἰς τὰ ὁποῖα περιορίζονται. Εἰς τὴν ἀντίρρησιν ὅμως αὐτήν, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, τῆς ἐπιτυγχανομένης πρὸ πάντων διὰ τῆς προσευχῆς, εἶναι τὸ πρῶτον καὶ οὐσιαστικὸν μέρος τῆς ἁγίας ἀποστολῆς ἡμῶν τῶν κληρικῶν.

Ἡ Ὡραία Πύλη δύναται νὰ εἶναι ἀνοικτὴ καθ' ὅλην τὴν Θ. Λειτουργίαν· δέον ὅμως νὰ κλείῃ ἅμα ὁ ἱερεὺς ἐκφωνῇ τὸ «Πρόσχωμεν, τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις» καὶ κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

δ΄.) Καλὸν θὰ εἶναι ἅπαν τὸ ἐκκλησίασμα, ἡγουμένου βεβαίως τοῦ ἱεροψάλτου ἢ χοράρχου, νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν Προσευχήν. Οἱ ἱεροψάλται ἢ ἡ χορῳδία, ὡς γνωστόν, ἀντιπροσωπεύουν τὸν λαόν, ὅπως ἔψαλλε κατὰ τὴν ἀρχαίαν χρυσῆν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας, βοηθῶν τὸν ἱερέα. Τὸ δὲ ἴδεσθε καὶ ἐν τῇ Θ. Λατρείᾳ θὰ ἦτο ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ψαλμῳδίαν. Ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο εἶναι ἀδύνατον σήμερον διὰ λόγους πρακτικούς, ἂς συνειθίσωμεν τουλάχιστον τοὺς Χριστιανούς μας νὰ ἀπαγγέλλουν ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ τὸ «Πιστεύω», τὸ συγκεφαλαιοῦν τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν, καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τὴν μόνην προσευχήν, τῆς ὁποίας χρῆσιν ποιούμεθα ἐν τῇ Θ. Λειτουργίᾳ, τὴν ἐξελθοῦσαν ἐκ τοῦ παναγίου στόματος τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

στ΄.) Ἡ Θεία Κοινωνία δέον νὰ προσφέρεται εἰς τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ὥρισεν ὅπως προσφέρεται, ἤτοι κατὰ τὸ «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Οὐχὶ δὲ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ὅπου ὑπάρχει εἷς μόνον ἱερεύς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποτελεῖ δεινὴν βλασφημίαν. Διότι τὸ προσφερόμενον εἶναι Αὐτὸ Τοῦτο τὸ Σῶμα καὶ Αὐτὸ Τοῦτο τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πρέπει καὶ νὰ λαμβάνεται καὶ νὰ προσφέρεται μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πίστεως. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἡ πίστις ὅτι τὰ προσφερόμενα εἶναι Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ εἴδη τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου προσφέρονται ἐν βαθυτάτῃ σιωπῇ καὶ κατανύξει. Ἂς ἀναπτυχθῇ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τὸ ζήτημα. Ἂς δοθῇ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐννοήσουν ὅτι κολαζόμεθα κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ προσφέροντες καὶ λαμβάνοντες τὰ Ἅγια ἐν ἀταξίᾳ, ἐν θορύβῳ, ἐν συνομιλίαις καὶ ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἀπολύτου συγκεντρώσεως εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Θείας Εὐχαριστίας· καὶ τότε οἱ Χριστιανοί μας εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πειθαρχήσουν καὶ θὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐπιταγὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα, τό γε νῦν, περιοριζόμενος, θὰ ἐπεθύμουν νὰ τονίσω μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν δύναμιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ Χώρᾳ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν πολυάριθμοι Χριστιανικαὶ ὁμολογίαι οἱ ἑτερόδοξοι μᾶς παρακολουθοῦν ἀγρύπνως καὶ σχολιάζουν πάντοτε οὐχὶ βεβαίως εὐμενῶς τὰς παραλείψεις καὶ τὰς παραμελήσεις μας, χρησιμοποιοῦντες ταύτας διὰ νὰ ἀμαυρώσουν τὴν δόξαν καὶ τὸ γόητρον τῆς πρεσβυγενοῦς μας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοιουτοτρόπως παγιδεύσουν τοὺς πιστούς μας καὶ περιπλέξουν αὐτοὺς εἰς τὰ δίκτυα τῆς προσηλυτιστικῆς των προσπαθείας. Τὰς παραλείψεις μας ὅμως καὶ τὰς παραμελήσεις μας παρακολουθοῦν καὶ σχολιάζουν ὄχι ὀλιγώτερον οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων θρησκεύοντες καὶ εὐσεβοῦντες, διὰ τοὺς ὁποίους αὗται εἶναι «λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου».

Ἀδελφοί μου συνεργάται: Ἐξαρθῶμεν ἅπαντες εἰς τὸ ὕψος τῆς πνευματικῶς ἁγίας μας ἀποστολῆς. Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἱερῶν μας καθηκόντων ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μόνον τί ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ὁρίζει καὶ προστάσσει.

Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι πλεῖστοι ἐκ τῶν Χριστιανῶν μας καλῶς γνωρίζουν τὴν τάξιν τῆς Θείας Λατρείας καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Καὶ ἂς ἀποφεύγωμεν οἱανδήποτε καινοτομίαν, οἱανδήποτε παράλειψιν, οἱανδήποτε προσθήκην συμμορφούμενοι αὐστηρῶς πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀποτεθησαυρισμένην ἐν τῷ Τυπικῷ καὶ τῷ Εὐχολογίῳ. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Διάπυρος εὐχέτης πάντων ὑμῶν πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

15

ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώσεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ $4.00

Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΜΒΩΝ

Τὰ Ἔργα τοῦ Σκότους

Ὑπὸ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ Θ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

«Ἀδελφοί, ἡ σωτηρία μας εἶναι τώρα κοντήτερα ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύκτα πέρασε. Ἤρχισε τὸ ξημέρωμα. Διὰ τοῦτο ἂς ἀφήσωμε τὰ σκοτεινὰ ἔργα καὶ ἂς πάρωμεν τὰ φωτισμένα ὅπλα. Σὰν μέσα στὴν ἡμέρα ἂς ζήσωμεν τίμια. Μακρὰ τὰ γλέντια καὶ ἡ μέθη, ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἀσωτεία, τὰ μαλώματα καὶ ἡ ζήλεια. Πάρετε πάνω σας τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὴ σκέπτεσθε πῶς νὰ ἱκανοποιήσετε τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις. Βοηθήσατε ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὴν πίστιν χωρὶς νὰ κατακρίνετε τὰς σκέψεις του. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι πιστὸς τρώγει τὸ κάθε τι. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀσθενὴς τρώγει λαχανικά. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τρώγει ὅλα ἂς μὴ περιφρονῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀπέχει. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀπέχει ἂς μὴ κατακρίνῃ ἐκεῖνον ποὺ τρώγει. Διότι στὸν Θεὸν καὶ αὐτὸς ἀνήκει. Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ κατακρίνεις τοῦ ἄλλου τὸν δοῦλον; Μόνον ὁ Κύριος του γνωρίζει ἂν ἔπεσε ἢ ἂν ἐστάθη. Θὰ σταθῇ ὅμως. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸν ἀνορθώσῃ.»

(Παράφρασις Ρωμ. Κεφ. 13, 11-14 καὶ 14, 1-4. Κυριακὴ Τυροφάγου.)

Ἡ πρὸς Ρωμαίους θεωρεῖται ὡς ἡ βαθυτέρα καὶ πλουσιωτέρα εἰς θεολογικὰ νοήματα ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ μελετηταὶ τὴν χαρακτηρίζουν ὡς ἑρμηνευτικὴν ἔκθεσιν τῶν δογματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀληθειῶν τοῦ Κυρίου. Τεμάχια ἀπὸ τὴν θεόπνευστον αὐτὴν συγγραφὴν πολλάκις ἀναγινώσκονται εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας. Ἡ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου περιέχει ἐξαίρετα δείγματα τῆς βαθύτητος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐκ τοῦ πνευματικοῦ πλούτου ποὺ περικλείεται εἰς αὐτήν. Ἕν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα σημεῖα τῆς περικοπῆς εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἁμαρτωλοῦ χθές, ὡς νύκτας ποὺ πέρασε καὶ τοῦ χριστιανικοῦ σήμερον ὡς ἡμέρας ποὺ ξημερώνει. Ἐπίσης θαυμασία εἶναι ἡ ἀντιπαράθεσις τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς ὡς σκότους καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ὡς φωτός.

Ἡ παράστασις τῆς κακίας καὶ τῆς ἁμαρτίας μὲ τὸ σκότος, καὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀρετῆς μὲ τὸ φῶς, εἶναι συμβολισμὸς ἀπὸ τοὺς συνηθεστέρους εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς. Ἡ ἁμαρτία εἶναι σκότος. Σκότος εἰς τὴν κρίσιν. Σκότος εἰς τὴν συναίσθησιν. Σκότος εἰς τὴν ἀπόφασιν. Σκότος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Σκότος εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Εἶναι σκότος εἰς τὴν ζωήν. Ἀφοῦ ἀπομακρύνει τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν πηγήν της, ἀφοῦ βεβηλώνει τὴν ὡραιότητά της, ἀφοῦ ἐξαθλιώνει τὰς μορφάς της, ἀφοῦ στενεύει τὰ ὅριά της, τί ἄλλο εἶναι ἡ ἁμαρτία παρὰ σκότος ἠθικό. Καὶ ἡ ἀρετὴ εἶναι φῶς. Φῶς εἰς τὴν κρίσιν. Φῶς εἰς τὴν συνείδησιν. Φῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν. Φῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Φῶς εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Φῶς εἰς τὴν ζωήν. Ἀφοῦ ἑνώνει τὴν ζωὴν μὲ τὴν πηγήν της, ἀφοῦ συμπληρώνει τὴν ὡραιότητά της, ἀφοῦ ἀποκαθαίρει τὰς μορφάς της, ἀφοῦ διευρύνει τὰ ὅριά της, τί ἄλλο εἶναι ἡ ἀρετὴ παρὰ φῶς ἠθικό, φῶς τοῦ Θεοῦ;

Μὲ τὴν ἀντιπαράθεσιν ταύτην τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται εἰς θέμα τὸ ὁποῖον ἀπησχόλει καὶ αὐτὸν ὡς διδάσκαλον καὶ τοὺς ἀναγνώστας του ὡς χριστιανούς μαθητάς. Ὁ Ἀπόστολος γνωρίζει ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ρώμης ἔζων εἰς περιβάλλον ἠθικῆς ἀθλιότητος. Τὸ πρόσφατον παρελθὸν των εἴτε Ἐθνικὸν ἦτο εἴτε Ἰουδαϊκὸν ἐπηρέαζε ἀκόμη τὸ χριστιανικὸν παρόν. Τονίζει ὅτι ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς των εἰς Χριστὸν τοὺς ἔφερε πλησιέστερον πρὸς τὴν οἰκείωσιν, τὴν πραγματοποίησιν τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ πλησιέστερον πρὸς τὴν τελείωσιν ποὺ θὰ ἔλθῃ ὡς ἐπιστέγασμα μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν δευτέραν ἔλευσιν. Ἴσως ὅμως τὸ ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερον τὸν Ἀπόστολον εἶναι ἡ στερέωσις τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ ἀπάρνησις τῶν ἁμαρτωλῶν συνηθειῶν τοῦ προσφάτου παρελθόντος των. Διὰ τοῦτο καὶ προτρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς σαρκικῆς δουλείας, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν νύκτα τῶν ἀνηθίκων ἀπολαύσεων καὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἡμέραν, νὰ περιβληθοῦν τὸν φωτεινὸν ὁπλισμὸν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ποὺ ἀγνοεῖ τὴν μέθην καὶ τὴν ἀκολασίαν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀναγέννησιν.

Ἀλλ' ἐὰν σήμερον μετὰ πάροδον εἴκοσι αἰώνων ἀπέστελλε γράμμα πρὸς ἡμᾶς ὁ θεῖος Ἀπόστολος ἴσως δὲν θὰ εὕρισκε θέμα διδασκαλίας ἀναγκαιότερον διὰ τὸν σύγχρονον κόσμον μας ἀπὸ τὴν προτροπὴν νὰ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὴν νύκτα τῆς σαρκικότητος καὶ τῆς λατρείας τῶν κατωτέρων ἀπολαύσεων, αἱ ὁποῖαι μᾶς παρασύρουν ἀπὸ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ ἡδονισμοῦ.

Βεβαίως μόνον ὑπὸ ἔννοιαν μεταφορικὴν μπορεῖ κανεὶς νὰ προσονομάσῃ τὸν ἡδονισμὸν ὡς θρησκείαν. Διότι κανεὶς συνειδητὰ δὲν δέχεται ὡς Θεόν του τὴν ἁπλῆν εὐχαρίστησιν καὶ κανεὶς δὲν θεμελιώνει θυσιαστήρια λατρείας οὔτε καὶ ὑποκλίνεται διὰ νὰ ἀποδώσῃ σεβασμὸν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς σαρκός. Ἐν τούτοις ὅμως εἶναι γεγονὸς καὶ γεγονὸς λυπηρὸν καὶ παράξενον ὅτι μερικοὶ θέτουν τὴν ἐπιδίωξιν τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως εἰς ἴσην μοῖραν καὶ εἰς ἴσην ἀξίαν μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Θείου.

Εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὁ Ἀρίστιππος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀπολαύσεως, τὸν ἡδονισμόν. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν του τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν, τὸ ἀνώτερον καλόν, ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ μόνη ἁρμόζουσα ἐνασχόλησις δι' ἕνα σοφόν, εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ἡδονῆς «κἂν ἀπὸ τῶν ἀσχημοτάτων γένηται». Ὁ Ἐπίκουρος ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Ἀριστίππου ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, συνταυτίζων τὴν εὐδαιμονίαν πρὸς τὴν ἡδονήν. Ρωμαῖοι φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ ὅπως ὁ Λουκρήτιος ἐδίδαξαν καὶ ἀνέπτυξαν μὲ λόγον πεζὸν καὶ μὲ στίχους τὰς ἰδίας ἰδέας εἰς σημεῖον μάλιστα ποὺ ὁ Ὁράτιος ἐτόλμησε νὰ συστήσῃ εἰς τὰς ὠδάς του τὴν πλέον ἀδιάντροπη διέξοδον πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν. Ρωμαῖ-

οι καὶ Ἕλληνες καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Βαβυλώνιοι ἐλάτρευσαν τὰ σαρκικὰ πάθη, θεοποιήσαντες οἱ μὲν τὴν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ τὴν Ἶσιν, τὴν Ἀστάρτην καὶ ἄλλοι ἄλλες μὲ διάφορα ὀνόματα θεότητες.

Εἰς Ναοὺς καὶ Τάφους ἀκατονόμαστα ὄργια ἐλάμβανον χώραν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς θρησκείας. Ἡ μέθη εἶχε θεοποιηθῇ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βάκχου. Ἡ λαϊκὴ παραδοχὴ τῶν μυθευμάτων περὶ ὑπάρξεως τῶν Φαύνων καὶ τῶν Σατύρων ἀπετέλει μέσον εἰς τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον πρὸς διέξοδον εἰς ἀπολαύσεις ἀκατονομάστους. Περιγράφων ὅλας αὐτὰς τὰς διαφόρους μορφὰς τῆς λατρείας τῆς ἀπολαύσεως ὁ ποιητὴς Μίλτων εἰς τὸν Ἀπολεσθέντα Παράδεισον τονίζει ὅτι μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἀνετράπησαν τὰ εἴδωλα τῆς ἀνθρωπίνης ἀκολασίας καὶ ἔπαυσαν οἱ συμβολισμοὶ τῶν προσκλήσεων εἰς λατρείας ὀργίων.

Ἀλλ' εἰσερχόμενοι εἰς τὰ ὅρια τῆς Χριστιανῆς ἐποχῆς εὑρίσκομεν ἄτομα ποὺ δέχονται τὴν ἀπόλαυσιν ἂν ὄχι ὡς θρησκείαν, τὴν θέτουν ὅμως εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν μὲ τὴν θρησκείαν. Ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ σήμερα ἄτομα ποὺ εὑρίσκουν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν θρησκευτικὴν ἔκστασιν. Ἀλλὰ τὸ κατάντημα τέτοιων ἀνθρώπων εἶναι ἀπαίσιον. Βαδίζουν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς των ἀπερίσκεπτα καὶ εἰς τὸ τέλος, ὅταν πλέον δὲν ὑπάρχει τι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ στιγμὰς ἡδονικὰς αὐτοκτονοῦν.

Παραδείγματα τέτοια ἀσυναισθήτου πλέον ἐπιδιώξεως τῶν ἀπολαύσεων εὑρίσκομεν ἰδίως εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὴν θρησκείαν καὶ δι' αὐτὸ αἰσθάνονται μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των ἀπερίγραπτον μόνωσιν καὶ ἐρημίαν. Ἀποχωρισμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ ἡ ψυχή μας ἱκανοποίησιν, πεινοῦν καὶ διψοῦν καὶ δὲν γνωρίζουν τὸ διατί. Θέλουν, νοσταλγοῦν, ἐπιθυμοῦν κάτι. Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο; Εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ πεῖνα, τῆς ψυχῆς ἡ νοσταλγία, ποὺ εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ δι' αὐτὸ σὰν πεινασμένοι λύκοι τρέχουν εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐλπίζοντες νὰ εὕρουν κάτι ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἐσωτερικήν των ἀνησυχίαν.

Ἀλλὰ δὲν τὸ εὑρίσκουν. Μπορεῖ νὰ εὑρίσκουν τροφὴν ἄφθονον, μπορεῖ νὰ ἔχουν ποτὰ πολύχρωμα καὶ πολυποίκιλα καὶ ἄφθονα ὅλα τὰ ἀπολαυστικὰ μέσα. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ μόνον μὲ τὸ ψωμί: «Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος». Τὸ μάτι δὲν ἱκανοποιεῖ μόνον διὰ τὸ ὅτι βλέπει μήτε τὸ αὐτὶ διὰ τὸ ὅτι μόνον ἀκούει. Καὶ τῆς καρδιᾶς ἡ πεῖνα δὲν κατευνάζεται μὲ φαγητὰ μήτε κοιμίζεται μὲ τὰ πιοτά: Οὔτε καὶ τῆς ψυχῆς αἱ νοσταλγίαι καθησυχάζονται διὰ τῆς ὑποχωρήσεως πρὸ τῶν παθῶν τοῦ σώματος. Διὰ τοῦτο ἡ ἀπόλαυσις εἶναι ἀνεπαρκὴς θεὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι τυραννικὸς Θεός. Μοιάζει μὲ τὴν φωτιὰ ποὺ ποτὲ δὲν ἀρκεῖται μ' ὅσα κι' ἂν κάψῃ ἢ μὲ τὸν θάνατον ποὺ δὲν χορταίνει μ' ὅσους κι' ἂν πάρῃ.

Ἴσως οὔτε ὁ Μολὸχ ἦτο τόσον ἀκόρεστος ὅσον ἡ ἀπόλαυσις. Ὁ ἀκόρεστος αὐτὸς Φοινικικὸς Θεὸς ἐζήτει τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ τὰ νήπια ποὺ τὰ ἥρπαζον οἱ ἱερεῖς του ἀπὸ τὰ στήθη τῶν μητέρων των διὰ νὰ καοῦν ὡς ὁλοκαυτώματα θυσίας πρὸς αὐτὸν πάνω εἰς τὲς πυρακτωμένες σιδερένιες ἀγκάλες τοῦ ἀγάλματός του. Τὴν ὥραν τῆς θυσίας οἱ ἱερεῖς του ἔτρεχον σὰν τρελλοὶ γύρω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα διασχίζοντες τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἐνῷ ἐφώναζον «περισσότερον περισσότερον» διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ Θεός των. Ἀλλ' ἡ ἀπόλαυσις φαίνεται νὰ εἶναι τυραννικώτερος καὶ κακουργότερος θεὸς ἀπὸ τὸν Μολόχ, διότι κατατρώγει τοὺς λάτρας της, πίνει τὸ αἷμα τους, τσακίζει τὰ κόκκαλά τους καὶ μένει ἀνικανοποίητος. Οἱ ἀφιερωμένοι εἰς αὐτὴν δύνανται νὰ προσφέρουν τὸ σῶμα των, τὸν νοῦν των, τὴν καρδίαν των, τὴν ψυχήν των, τὴν ἐκτίμησίν των, τὴν φήμην των, τὴν θέσιν των, τὴν ζωήν των μὲ τὴν αἰωνιότητά της, ἀλλὰ δὲν ἐξιλεώνουν τοῦ θεοῦ των τὴν ἀκαταδάμαστη πεῖνα. Δὲν ὑπάρχει φοβερώτερο δρᾶμα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐκτυλίσσεται μέσα καὶ ἔξω ἐκείνων ποὺ ἀφιερώνουν τοὺς ἑαυτούς των, ποὺ ἔχουν σκοπὸν τῆς ζωῆς των τὴν ἀπόλαυσιν.

Ὀλίγοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δούλους τῆς ἀπολαύσεως εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ τοῦ δράματος. Ὀλίγοι ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ ἰδοῦν γραμμένο μέσα των καὶ ὀλιγώτεροι νὰ τὸ διαβάσουν ὡς εἶναι γραμμένα τῆς καρδιᾶς των τὰ σάρκινα φύλλα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς εἶναι ὁ Ἱερὸς Αὐγουστῖνος. Εἰς τὰς Ἐξομολογήσεις του ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξετάζων τὸν ἑαυτόν του περιγράφει μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ ἄφθαστον φιλολογικὴν ὡραιότητα τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ραθυμίαν μιᾶς ψυχῆς, τῆς ψυχῆς του, ποὺ τρέχει μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ ποὺ νομίζει ὅτι εὑρίσκει παρηγορίαν εἰς τὰς ἁμαρτωλὰς κατευθύνσεις. Γράφει: «Ποῦ νὰ πετάξουν ὅταν φεύγουν ἀπὸ Σέ; Ποῦ ἤμουν ἐγὼ ὅταν Σὲ ἐζήτουν;» Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο κάθε μελετητὴς τῶν Ἐξομολογήσεων δυσκολεύεται, διότι ὁ ἐξομολογούμενος ἐνῷ γράφει ὅτι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅμως ζητεῖ τὸν Θεὸν ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ αὐτόν. Τὸν ζητεῖ! Καὶ ποῦ νομίζετε ὅτι τὸν εὕρισκε; Εἰς τὴν φοβερὰν ἀντικατάστασιν. Εἰς τοὺς σαρκικοὺς ἔρωτας. Εἰς τῆς ἡδονῆς τὰ ἐναγκαλίσματα. Εἰς τὰ παντοειδῆ τῆς ἀπολαύσεως ξεχειλίσματα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐζήτει νὰ εὕρῃ τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι περίεργον νὰ νομίζῃ ὅτι κατευθύνεται εἰς τὸν Θεὸν «ζῶν ἀσώτως»;

Πλὴν ὅμως εἶναι βαθυτάτη ἡ ψυχολογικὴ αὐτὴ παρατήρησις τοῦ Αὐγουστίνου. Διότι ὅλοι ὅσοι τρέχουν πίσω ἀπὸ τὴν τυφλὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀπολαύσεως τῆς σαρκικῆς ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν. Ἡ νοσταλγία ποὺ κάνει τὸν φρόνιμον ἄνθρωπον νὰ κατευθύνεται εἰς τὸν Θεὸν μὲ τὴν προσευχήν τὴν κατ' ἰδίαν καὶ τὴν κοινήν, μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης, κάνει τὸν ἀνόητον νὰ κατευθύνεται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν γιὰ νὰ εὕρῃ κάτι νὰ θρέψῃ τὴν πεῖνα του, πεῖνα ποὺ ἐδημιούργησε ὁ χωρισμός του ἀπὸ τὸν Θεόν. Πόσον ἀπατᾶται; Καὶ συνέπεια τῆς ἀπάτης του εἶναι ἡ ἀπογοήτευσις, τὸ μῖσος διὰ τὴν ζωήν, ὅταν ἡ δύναμις πρὸς ἀπόλαυσιν τὸν ἐγκαταλείπῃ. Συνέπεια τῆς ἀπάτης αὐτῆς εἶναι ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ ἀπαισιοδοξία, ὁ ψυχικὸς μαρασμός, ὁ κυ-

νισμός, ἡ ἀσθένεια, ἡ αὐτοκτονία. Ὁ Λουκρήτιος περιγράφει τὴν ἀπογοήτευσιν αὐτὴν εἰς ἕνα θαυμάσιον καὶ ἀληθέστατον στίχον «Medio de fonde le porum surgitamari aliquid». Δηλαδὴ μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἡδονικῆς ἀπολαύσεως ἀναβλύζει πικρὸν δηλητήριον.

Τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ τὴν πίκρα τὴν δοκιμάζουν ὅλοι ὅσοι ἔθεσαν ὡς προορισμὸν τῆς ζωῆς των τὴν ἀπόλαυσιν. Ὅλοι ὅσοι ὅπως ὁ Φάουστ ἠθέλησαν νὰ ἀνταλλάξουν τῆς ψυχῆς των τὴν πρὸς τὰ ἄνω φορὰν μὲ τὸ ἀντιστάθισμα τῆς ἐλευθέρας ἀπολαύσεως, μὲ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ εἶναι των ἀπὸ τὸν Θεόν, μὲ τὴν ἔκστασιν ποὺ δημιουργεῖ τῶν ἀπατηλῶν γοητευμάτων ἡ ἐκζήτησις.

Ἐνόμισαν μερικοὶ ὅτι ἡ σχέσις των μὲ Θεὸν ἀπείρου ἁγιότητος καταστρέφει τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Ἐνόμισαν ὅτι ἡ σύνδεσίς των μὲ θρησκείαν ἠθικῶν παραγγελμάτων καὶ ἀπαγορεύσεων ἐκμηδενίζει καὶ ἀπαγορεύει κάθε ἐκδήλωσιν ἐλευθερίας. Δι' αὐτὸ κάποιοι ἀπὸ τοὺς νεωτέρους εἰδωλολάτρας, ὁ Swinburn λέγει ὅτι δὲν μᾶς χρειάζεται ὁ ὠχρὸς Γαλιλαῖος διότι δὲν ἀφήνει νὰ ἀπολαύσωμεν ὅσον μποροῦμεν. Ἀπορρίπτομεν τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου διότι μᾶς περιορίζει. Ἀπορρίπτομεν τὰς ἐντολάς του γιατὶ δὲν μᾶς συμφέρουν. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης: Διότι καὶ ἡ ἰατρικὴ περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν παντοειδῶν τέρψεων. Συνιστᾷ δίαιταν εἰς τὴν τροφήν, εἰς τὰ ποτὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ὀρέξεις.

Εἰς τοιαύτας ἀντιφάσεις εἶναι φυσικὸν νὰ καταντοῦν ὅσοι νομίζουν ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσίς των ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅτι ὁ χωρισμός των ἀπο τὸν Θεὸν δημιουργεῖ ζωὴν εὐτυχίας ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Πολλοὶ Πατέρες καὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἐτόνισαν ὅτι τὴν καρδίαν δὲν τὴν χορταίνουν τὰ φαγητά, δὲν τὴν ξεδιψοῦν τὰ ποτά, δὲν τὴν ἱκανοποιοῦν αἱ ἀναπαύσεις, δὲν τὴν τέρπουν αἱ ἀπολαύσεις, δὲν τὴν συγκινοῦν τῶν ἡδονικῶν συνδυασμῶν αἱ ἐπιδιώξεις. Ἡ καρδία εἶναι πλασμένη γιὰ κάτι ἄλλο πειὸ ἡδονικό, πειὸ ἅγιο, πειὸ μεγάλο. Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν εἶναι μόνον εὐκαιρία τέρψεως καὶ ἀπολαύσεως ἀλλὰ καὶ περίοδος πνευματικῶν ἐνατενίσεων καὶ εὐγενῶν στοχασμῶν ἐπιδίωξις καὶ κατευθύνσεων οὐρανίων ἀφετηρία. Ἡ προσήλωσις μόνον εἰς τῶν σωματικῶν τέρψεων τὰς ἐπιδιώξεις δημιουργεῖ κενὸν μέγα εἰς τὸ εἶναι μας. Εἶναι τὸ κενὸν τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι τὸ ἔλλειμμα τοῦ πνευματικοῦ μας ἀπολογισμοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον λείπει τὸ πνευματικὸν κεφάλαιον, τοῦ συνδέσμου μας μετὰ τῆς Θεότητος.

Τὴν κενότητα τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς καταστάσεως τὴν ἀντελήφθησαν οἱ σύγχρονοι ψυχολόγοι καὶ ἠθικολόγοι καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι σχεδὸν συμφωνοῦν εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀπολαύσεως ὡς σκοποῦ τῆς ζωῆς. Εἶπον οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Θεοῦ: «Ἂς προτρέψωμεν τὸν λαὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Θεὸν μὲ τὴν ἐλευθέραν ἔκδοσιν εἰς τὰς ἀπολαύσεις!» Ἀλλ' εἶδαν ποῦ ὡδήγησεν ἡ ἀντικατάστασις αὐτή. Ἐνθυμούμεθα ἀκόμη ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως πόσον ἦτο εὔκολον τὸ διαζύγιον εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐντὸς δεκαλέπτου ἔπερνε κανεὶς τὸ διαζύγιο. Ἦτο μέτρον καὶ αὐτὸ διὰ νὰ καλυφθῇ τὸ κενὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐξορίας τῆς ἠθικῆς. Εἶναι ὅμως γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν τὰ διαζύγια εἰς τὴν Ρωσσίαν δὲν ἐκδίδονται εὔκολα. Ὁ τελευταῖος νόμος τὰ περιορίζει πολὺ εἰς σημεῖον νὰ τρίβῃ κανεὶς τὰ μάτια του ὅταν κάνῃ τὴν σύγκρισιν τῆς παλαιᾶς μὲ τὴν νέαν νομοθεσίαν. Καὶ ἡ ἐπιστροφὴ αὐτὴ δὲν ἀποδεικνύει παρὰ τὴν ἀκατάστρεπτον ἀξιολογίαν τοῦ ἠθικοῦ στοιχείου τῆς ζωῆς ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ζῶμεν εὐτυχεῖς, ἄνευ τοῦ ὁποίου διαλύεται ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία.

Οὐδεμία προσήλωσις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ψυχικήν μας φυσικὴν προσήλωσιν πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἀπολαύσεως ὡς σκοποῦ τῆς ζωῆς ἀπὸ τοῦ Ἀριστίππου μέχρι τοῦ Αὐγουστίνου, τοῦ Ὄσκαρ Γουαΐλντ, τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ Ἐπικούρου καὶ τῶν Νεομαρξιστῶν ἀπέτυχε νὰ πείσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο διότι φέρομεν μέσα μας δυνατὰ τὰ σημεῖα τῆς παρουσίας Του.

Ἀναγνῶστά μου! Ὁ καθένας μας φέρει τὸν Θεὸν μέσα του. Τὸν Θεὸν ἐκδηλούμενον εἰς φωνὰς ἀλαλήτους, εἰς στεναγμοὺς μυστικούς, εἰς δάκρυα θερμά, εἰς χαρὰν ἀνέκφραστον, εἰς λύπην ἀξιοσυμπάθητον, εἰς εὐγένειαν ἀνυπόκριτον, εἰς τὸν αὐτοσεβασμόν, εἰς ὅλας τὰς τιμημένας καὶ ἀτιμήτους σκέψεις περὶ τῆς ζωῆς ὡς θυσίας, ὡς ἀγάπης, ὡς συμπόνοιας. Ἂν ἐρευνήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας καὶ θὰ ἀνακαλύψωμεν μέσα μας τὸν Θεόν. Θὰ δικαιώσωμεν τὸν Ἀπόστολον ὅστις ἐπανέλαβε τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὴν σκέψιν: «Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν». Καὶ ποία δύναμις μπορεῖ νὰ μᾶς τὸν πάρει; Καμμιὰ δύναμις! Ἐκτὸς ἐὰν ἡμεῖς τὸν ἐκδιώξωμεν μὲ τὴν ὑποταγήν μας εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Μήτε ὁ ἀθεϊσμός, μήτε ὁ πανθεϊσμός, μήτε ὁ κρατοθεϊσμός, μήτε ὁ χιουμανισμός, μήτε ὁ ἡδονισμὸς μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν ἀπαντήσεις ἱκανοποιητικὰς καὶ νὰ ἀντικαταστήσουν τὸν Θεόν. Δι' αὐτὸ ἀπέτυχαν καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἀποτυγχάνουν.

Κύριε,

Μέσα εἰς τὴν ροὴν τὴν ἀέναον Σὺ παραμένεις ἀναλλοίωτος. Μέσα εἰς τὴν διαδοχὴν Σὺ ἀναγνωρίζεσαι ἀναντικατάστατος. Ἡ παρουσία Σου διασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν μας. Καθιερώνει τὸν χαρακτῆρα μας. Περιχαρακώνει τὸ φρόνημά μας. Ἐνδυναμώνει τὴν ἀμυνά μας. Πλαισιώνει τὴν χαράν μας. Συμπληρώνει τὴν τέρψιν μας καὶ μετουσιώνει τὰς ἐπιθυμίας μας εἰς εὐσέβειαν καὶ μυστικὴν ἔκστασιν. Μεῖνε Κύριε μεθ' ἡμῶν. Κάμε τὴν γῆν μας οὐρανὸν καὶ τὴν ψυχήν μας θρόνο. Τοῦ πονηροῦ τὰ τόξα ἐξουδετέρωσε. Τὴν σκέψι καὶ πρᾶξι μας πρὸς ὅσα ἁγνὰ χειραγώγησε. Καὶ τὸ σῶμα μας ναὸν ἅγιον τῆς Παρουσίας Σου ἀνάδειξε. Ἀμήν.

Σύγχρονοι Διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν

(Εἶναι γνωσταὶ τοῦ κομμουνισμοῦ αἱ ἀντιλήψεις διὰ τὴν Θρησκείαν. Γνωστὴ καὶ ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει εἰς τὴν κατ' αὐτῆς πολεμικήν του. Πλήττουσα τοὺς λειτουργούς της, ἀποφεύγει πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ πεδίου ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν. Τὴν μέθοδον αὐτὴν ἤρχισε τελευταίως νὰ ἐφαρμόζῃ πάλιν καὶ εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον πλήττει τοὺς λειτουργοὺς τῆς θρησκείας.

Εἰς ὑπερτριακόσια ἀνέρχονται εἰς Ἑλλάδα τὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου θύματα τῶν ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐμπνεομένων καὶ «δημοκρατικῶν» αὐτοκαλουμένων καὶ κατὰ τῆς Πατρίδος στρεψάντων τὰ ὅπλα ὀρδῶν, παραπλεύρως πρὸς τὰς ἁρπαγὰς καὶ δηώσεις, ἀπαγωγὰς γυναικῶν καὶ κορασίων καὶ τὸ φρικτὸν παιδομάζωμα καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐγκλημα τῆς γενοκτονίας.

Τὸ κατωτέρω ἄρθρον μετεφράσθη ἀπὸ ἀμερικανικὸν θρησκευτικὸν περιοδικὸν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰς «δίκας» ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Βουλγαρίαν. Τοὺς νέους τούτους διωγμοὺς τῆς ἐποχῆς μας ἠκολούθησαν καὶ πρόκειται ν' ἀκολουθήσουν ὅμοιοι καὶ εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, Ρουμανίαν καὶ ἄλλας δορυφόρους τοῦ κομμουνισμοῦ χώρας.

Εἰς τοὺς σημερινοὺς διωγμοὺς δὲν ἔχει μεγάλην ἐφαρμογὴν τὸ: «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» (Ματθ. 10, 28)· διότι, καθὼς ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθου, ὅταν δὲν ἀποκτείνουν τὸ σῶμα οὗτοι, μετατρέπουν εἰς ἐρείπια καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Καὶ πολὺ εὐλόγως ἡ ἐποχή μας κερδίζει τὴν ἡροστράτειον δόξαν τῆς ἐπιδόσεως εἰς φρικαλεότητας ἀνελθούσας εἰς τὸ ζενὶθ καὶ εἰς κακουργίας δικαίως χαρακτηρισθείσας ὡς θαῦμα κακουργίας.)

Κατὰ τὸν 2ον Παγκόσμιον Πόλεμον, ὅταν ἤρχισαν νὰ διαπηδοῦν εἰδήσεις περὶ βασανισμοῦ τῶν αἰχμαλώτων εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως καὶ περὶ ἐξολοθρεύσεως χιλιάδων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων εἰς εἰδικῶς κατασκευασμένους φούρνους, πολλοὶ δὲν ἐπίστευσαν πὼς ἠμποροῦσε νὰ ἦσαν ἀληθινὲς οἱ ἱστορίες αὐτές. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν πῶς ἦτο δυνατὸν ἀνθρώπινα ὄντα νὰ διαπράττουν τοιαύτας θηριώδεις σκληρότητας. «Προπαγάνδα», ἐφώναζαν, «ἀκόμα περισσότερη πολεμικὴ προπαγάνδα»!

Καὶ ὅμως ἦσαν ἀληθινὲς οἱ ἱστορίες, ὅπως ἀπεδείχθη καθαρὰ ἀπὸ φωτογραφίες καὶ ἀπὸ ἀμέτρητες διηγήσεις αὐτοπτῶν. Ὅσον καὶ ἂν ἐφαίνετο ἀπίστευτον τότε, ἡ ἀνθρωπότης εἶχε πραγματικῶς κατρακυλίσει τόσον χαμηλά.

Ὁ Δρ. Κ. Κ. Μόρρισον, ἐκδότης τότε τοῦ «Χριστιανικοῦ Αἰῶνος», ἦτο ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐπίστευαν πολὺν καιρὸν πὼς οἱ ἐκθέσεις ἦσαν μόνον «κατασκευάσματα βιαιοπραγιῶν», ὅπως τὰ ὠνόμασε. Τελικῶς ὅμως ὑπέκυψε εἰς τὰ γεγονότα, καὶ διεκήρυξε μὲ θλῖψιν: «Θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ἕως ὅτου νὰ παύσουν τὰ μάτια μας νὰ βλέπουν ἐκείνας τὰς εἰκόνας γυμνῶν πτωμάτων στιβαγμένων, ὡς καυσόξυλα ἢ ἐκείνων τῶν κούκων ἀπὸ σάρκες καὶ κόκκαλα πτωμάτων... Τὸ πρᾶγμα εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτον. Ἀλλὰ πράγματι ἔγινε. Ἡ Μπούτσενγουάλντ καὶ τὰ ἄλλα μνημεῖα ναζικῆς ἀτιμίας ἀποκαλύπτουν πόσον βαθειὰ ἠμπορεῖ νὰ βυθισθῇ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἔχει βυθισθῇ εἰς τὰ τρομερὰ ταῦτα χρόνια».

Μὲ τὴν νίκην ἦλθεν ἡ πεποίθησις πὼς δὲν θὰ ἐξανακούοντο ποτὲ τοιαῦτα φρικιαστικὰ πράγματα. Ἐνομίσθη ὅτι ἀσφαλῶς θὰ ἐκαθαρίζετο γιὰ πάντα ἡ γῆ μὲ τὴν ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν ὑπευθύνων, δι' αὐτὴν τὴν σατανικότητα, μὲ ὅλα των τὰ ἔργα καὶ μὲ ὅλας τὰς πηγὰς τῆς δυνάμεώς των.

Ἔτσι ἤλπισαν οἱ ἄνθρωποι. Ἐπλανήθησαν ὅμως. Τὰ πονηρὰ πνεύματα δὲν ἐξωρίσθησαν μὲ τὰς βόμβας καὶ τὰς ὀβίδας. Ἤρχισαν νὰ ξαναφαίνωνται εἰς νέα μέρη καὶ μὲ διαφόρους προσωπίδας, καὶ ἀπεκάλυψαν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη νέοι πυθμένες ἀγριοτήτων διὰ νὰ βουλιάξῃ ἡ ἀνθρωπότης. Μὲ τὰς ἐχθροπραξίας ποὺ δὲν ἐπέρασαν ἀκόμη, τέσσερα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, μὲ εἰρήνην ἀνυπόγραφον ἀκόμη, ὁ κόσμος γίνεται μάρτυς ἐμφανίσεως ἄγους ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὅμοιόν του εἰς ὅλην τὴν ἐναγῆ καὶ γεμάτην ἀπὸ φρικαλεότητας ἱστορίαν τῆς φυλῆς.

Ὅ,τι ἀντικρύζομεν τώρα δὲν εἶναι μόνον βασανισμὸς τοῦ σώματος, ὅσον τρομερὸς καὶ ἂν ἠμπορῇ νὰ εἶναι καὶ ὅσον τρομερὸς καὶ ἂν παρουσιάσθῃ· εἶναι μαρτύριον τῆς ψυχῆς, στραγγαλισμὸς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μυαλοῦ του, τοῦ κέντρου τῆς βουλήσεώς του, μέχρις ὅτου παύσῃ πλέον νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦτο, μέχρις ὅτου χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισιν—ἡ δύναμις τῆς βουλήσεώς του θρυμματισθῇ, ἡ κρίσις του καταστραφῇ, ἡ ὑπόληψίς του γίνῃ ἐρείπια. Ὅ,τι ἄλλοτε ἐθεώρει κακὸν τώρα τὸ λέγει καλόν, καὶ ἀντιστρόφως.

Μὲ ποίαν ἐγκληματικὴν ἀλχημείαν κατορθώνεται ἡ μεταβολὴ αὕτη ἀγνοεῖ ἀκόμη ὁ Δυτικὸς κόσμος. Μερικοὶ ὑπέδειξαν πὼς γίνεται ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ὄχι τοῦ ἰδίου τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ τῶν προσφιλῶν του: τῆς μητέρας, τῆς συζύγου, τῶν παιδιῶν του. Ἄλλοι συμπεραίνουν πὼς ὀφείλεται εἰς ποτισμὸν τρομεροῦ φαρμάκου ποὺ ἔχει ἀποτελέσματα καταστρεπτικὰ εἰς τὰ νεῦρα καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Πρὸ τῆς συλλήψεώς του ὁ Καρδινάλιος Μιντζέντυ ἐξέδωσεν ἔγγραφον, δημοσιευθὲν τώρα καὶ ἔλεγε λεπτομερῶς πῶς ἀποσπῶνται «ἐξομολογήσεις» ὄπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Κόβουν τοῦ φυλακισμένου τὸ νερὸν ἕως ὅτου φθάσῃ σχεδὸν εἰς τὸν ἐκ δίψης θάνατον, καὶ τότε τοῦ δίδουν ποτὸν εἰς τὸ ὁποῖον διελύθη νευροφθόρον φάρμακον. Ἡ πρώτη ἀντίδρασις εἶναι ἀναζωογόνησις τῆς

αὐτοπεποιθήσεως, ἀκολουθημένη ἀπὸ «δυνατὸν πονοκέφαλον καὶ ζάλην»· ὕστερα αἴσθημα ἀβεβαιότητος ποὺ μεγαλώνει σταθερῶς... Τελικῶς καταντᾷ νὰ ἔχῃ μισὴν συνείδησιν τοῦ ἑαυτοῦ του. Παραλύει, ὡσὰν νὰ εὑρίσκετο εἰς ὑπνωτιστικὴν ἔκστασιν. Οὔτε ἡ κρίσις του λειτουργεῖ πλέον καθόλου, οὔτε ἡ μνήμη του. Αἰσθάνεται πίεσιν νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς καὶ εἰς τὰς ἐλαφροτέρας διαταγάς, καὶ ψυχολογικῶς εἶναι ἀνίκανος νὰ εἴπῃ «ὄχι» δι' ὁ,τιδήποτε.»

"Αν εἶναι τοῦτο ἀκριβὴς περιγραφὴ τῆς μεθόδου τῆς ψυχοφθορᾶς ποὺ ἀσκεῖται τώρα εἰς τοὺς βασανιστικοὺς θαλάμους τοῦ κομμουνισμοῦ ἢ ὄχι, δὲν θὰ μάθωμεν, μέχρις ὅτου λείψῃ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. "Ολος ὁ κόσμος ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τρομεροῦ συστήματος. "Εγινεν εἰς ἡγέτην τῆς Ρωμαϊκῆς 'Εκκλησίας—ἄνθρωπον πού οἱαδήποτε λάθη καὶ ἂν εἶχεν, ἦτο πολὺ γνωστὸς διὰ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν πεποιθήσεών του—νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀνάπηρον ἔρποντα, σκιὰν τοῦ προηγουμένου ἑαυτοῦ του. Εἶδεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἡγέτας προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν νὰ κλαίουν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ὁμολογοῦν πολιτικὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα κάθε λογικὸν πρόσωπον γνωρίζει πὼς οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἔνοχοι.

'Αναμφιβόλως ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν κακουργίαν εἰς τὸ ζενίθ της. Καμμία προσβολὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦτο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ χειρότερη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναίσθητον, δαιμονικὴν κατερείπωσιν τῆς διανοίας, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐπιρροῆς τιμίων ἀνθρώπων. Δικαίως τὸ περιοδικὸν «Τάϊμ» τὸ ὠνόμασε «θαῦμα κακουργίας».

'Η τοιαύτη τερατώδης κακουργία φέρει τὴν σφραγῖδα τοῦ ἰδίου τοῦ Σατανᾶ καὶ δύναται καλὰ νὰ λεχθῇ ὅτι εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀκάρδου ἀνθρωπότητος, βλέπομεν νέαν ἐκπλήρωσιν τοῦ προφητικοῦ λόγου: «οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει». ('Αποκ. 12, 12).

"Αν ὑπῆρξέ ποτε καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπεν οἱ Χριστιανοὶ νὰ προσεύχωνται δι' ἀλλήλους καὶ ἰδιαιτέρως δι' ἐκείνους ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεσεν ὅλη ἡ μανία τοῦ ἐχθροῦ, ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶναι τώρα. Πέραν συζητήσεως, εἶναι ὅτι ὅλοι ὅσοι ὁμολογοῦν τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσουν καιρὸν δοκιμασίας ὅμοιον τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ὁ λαός Του: «καιρὸν θλίψεως, θλῖψιν οἵα οὐ γέγονεν ἀφ' οὗ γεγένηται ἔθνος ἐν τῇ γῇ (Δανιὴλ 12, 1). Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον καιρὸν ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν «ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ» διὰ νὰ δυνάμεθα «στῆναι τὰ πεπυρακτωμένα σβέσαι» ('Εφεσ. 6. 11, 16).

Μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ μᾶς δώσῃ δύναμιν ν' ἀντισταθῶμεν εἰς τοιοῦτον καιρὸν ἐναντίον τοιούτου ἐχθροῦ. Μόνον τὸ θαῦμα τῆς θείας ἀγάπης, τῆς χάριτος, τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀτομικὴν ζωήν, δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ νὰ νικήσῃ τὸ τρομερὸν θαῦμα κακουργίας. "Ας τὴν ζητήσωμεν σήμερον τὴν δύναμίν Του.

ΒΟΗΘΕΙΤΕ
ΤΟΝ
ΕΡΑΝΟΝ
ΔΙ' ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ
ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ

πρὸς συγγενεῖς σας ἢ φίλους ἢ ἐδῶ ἢ στὴν 'Ελλάδα
εἶναι μία ἐτησία ἢ δύο ἐτῶν συνδρομὴ εἰς τὸν

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

Συνδρομὴ προπληρωτέα, διὰ τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας
ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ ΔΟΛΛ. 3.00. — ΔΙΑ ΔΥΟ ΕΤΗ ΔΟΛΛ. 5.00.
'Ετησία συνδρομὴ δι' 'Ελλάδα καὶ ἄλλας χώρας $3.50.

Στείλατε καθαρογραμμένα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐγγράψετε εἰς τὴν διεύθυνσιν:

ORTHODOX OBSERVER, 10 EAST 79th STREET, NEW YORK, 21, N. Y.

Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐλεημοσύνη

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», ἀδείᾳ αὐτοῦ καὶ τοῦ συγγραφέως τὸ σπουδαῖον καὶ ἐπίκαιρον ἄρθρον «Τὰ Θεῖα Δῶρα» τοῦ κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν βαθύνοιαν ἀναλύει τὴν περὶ ἐλεημοσύνης χριστιανικὴν διδασκαλίαν θαυμασίως καὶ ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν Μαρξιστικὴν ἀθεϊστικὴν ἄποψιν. Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ ἀναμφιβόλως θὰ τὸ ἀπολαύσουν.

Μία ἀπὸ τὶς πιὸ χτυπητὲς διαφορὲς μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ εἶναι τὸ θέμα τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ Κομμουνισμὸς τὴν ἀπορρίπτει μὲ ἀγανάκτησιν ὡς κάτι ποὺ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς μέσον ἐμπαιγμοῦ του. Διότι ἀρνούμενος τὸ δικαίωμα τοῦ πλούτου καὶ διακηρύσσων ὅτι ἡ ὑπεραξία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ καπιταλισμὸς ἐπιβαρύνει τὸ βιομηχανικὸν προϊὸν καὶ σχηματίζει τὸν πλοῦτο εἶναι ἡ ὠργανωμένη καὶ νομιμοποιουμένη κλοπή, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ νὰ δίδωνται τὰ ψιχία τοῦ κλαπέντος ἀγαθοῦ στὸν λαόν, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ κλοπιμαῖον ἀπὸ τὸν κλέπτην καὶ νὰ κατανεμηθῇ εἰς τὸν δικαιοῦχον λαὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει. Τὸ λογικὸν αὐτὸ σχῆμα ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ εἶναι πολὺ οἰκεῖα εἰς τὴν Μαρξιστικὴν οἰκονομικὴν θεωρίαν, εἶναι εἰς τὸ βάθος του ἁπλοϊκὸν καὶ δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν περὶ ἐλεημοσύνης θεωρίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διότι ὁ προορισμὸς τοῦ πλούτου μέσα εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς ὑπεραξίας οὔτε ἐξηγεῖ οὔτε βοηθεῖ εἰς τὴν πραγματικὴ κατανόησιν τοῦ πράγματος ποὺ μὲ μίαν αὐθαίρετον μονοκονδυλιὰ καταργεῖ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι βαθύτατα φιλοσοφημένος, εἶναι σοφὸς καὶ γι' αὐτὸ ρεαλιστικός.

Ξέρει ὅτι στὴ ζωή, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀδιάκοπη τιτανομαχία μεταξὺ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ στοιχείου μὲ τὴν ἁπλῆν καταδίκη τοῦ πλούτου δὲν λύει τὸ πρόβλημα. Ξέρει ἀκόμη ὅτι ὅσο τὸ ὑλικὸν στοιχεῖον ὑψώνεται σὲ ἰδανικόν, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ὁ φορέας τοῦ πλούτου, εἴτε καπιταλιστὴς εἶναι αὐτός, εἴτε κομμουνιστής, τὸ ἀπαιτητικὸ αἴσθημα τῆς ἁρπαγῆς θὰ διέπῃ μιὰ κοινωνικὴ ζούγγλα ποὺ ὁ ὑλικὸς εὐδαιμονισμὸς εἶναι τὸ μόνο καὶ ἀποκλειστικὸ ἰδανικό της.

Μὲ τὸ δρόμο αὐτὸ δὲν καταδικάζει, ὅπως ὁ κομμουνισμός, τὸν σημερινὸ ἢ τὸν χθεσινὸ φορέα τοῦ πλούτου, οὔτε ἐπιζητεῖ μὲ τὴ βίαιη ἁρπαγὴ νὰ μεταβιβάσῃ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑνὸς φορέα στὰ χέρια τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ὑποβιβάζει τὸ ὑλικὸ στοιχεῖο στὴ χαμηλὴ θέση ποὺ τοῦ ἁρμόζει καὶ ὑψώνει τὸ Χριστιανικὸ δόγμα καὶ πνεῦμα στὴ θέση τοῦ ἰδανικοῦ.

Γνωρίζει ὅτι ὅσο ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ ἰδανικό, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ φορέας του, τὸ βασίλειον τῆς ἀδικίας θὰ κυριαρχῇ.

Καὶ τὴν ἀπόδειξη τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας μᾶς τὴν ἔδωκεν ἕνα σωστὸ τρίτο αἰῶνος σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ κομμουνιστικῆς διακυβερνήσεως στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀπόδειξη χρωστοῦμε μεγάλη εὐγνωμοσύνη εἰς τοὺς Κομμουνιστές. Διότι ἡ ἰδέα τῆς οἰκονομικῆς ἰσότητος ὑπεχώρησε στὴν ἰδέα μιᾶς δικαιότερης ἀξιολογικῆς κατανομῆς. Ἔτσι ὁ ἐργάτης ποὺ ἐργάζεται στὰ ὀρυχεῖα τῆς Σιβηρίας, στὰ Οὐράλια, ἢ στὰ λιμάνια τῆς Μαύρης Θάλασσας ἢ τῆς Βαλτικῆς καὶ ὁ χωρικὸς ποὺ ὀργανώνει τὶς ἀπέραντες τσέππες οὔτε πληρώνεται, οὔτε γεύεται τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ὅπως τὰ μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, ἢ τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ, ἢ τῶν τοπικῶν Σοβιέτ, ἢ τῆς ἀπεράντου καὶ πολυπλόκου Σοβιετικῆς γραφειοκρατίας, ποὺ εἶναι στὰ Σοβιετικὰ καθεστῶτα ἡ νέα ἄρχουσα τάξις. Ὁ Τρότσκυ—ἀδιάλλακτος κομμουνιστής, συνεργάτης στενὸς τοῦ Λένιν, θεμελιωτὴς καὶ ὀργανωτὴς τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ — στὸ βιβλίο του «Ἡ Παραμορφωμένη Ἐπανάστασις» μᾶς ἀποδεικνύει καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει αὐτὴν τὴν πραγματικότητα μὲ ἀριθμοὺς παρμένους ἀπὸ τὶς ἐπίσημες Σοβιετικὲς στατιστικές. Καὶ ἡ ἀποκάλυψις εἶναι ὅτι αἱ ἀπολαυαὶ τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ ἐναντι τῆς Σοβιετικῆς γραφειοκρατίας εἶναι ἕνα πρὸς εἴκοσι ρούβλια.

Νέας μορφῆς συνεπῶς ἀνισότητα αὐτή, νέα ἀδικία, ποὺ δὲν ξεσπᾷ, χάρις στὰ γνωστὰ τρομοκρατικὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει συνδεθῇ πιὰ κάθε κομμουνιστικὴ ἐκδήλωσις.

Ὥστε τὸ θέμα ὀρθότατα τὸ τοποθέτησε ὁ Χριστιανισμὸς ὄχι ὡς θέμα φορέα τοῦ πλούτου ποὺ αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ χίλιες φορὲς χωρὶς ὁ κόσμος νὰ δῇ καλλίτερες ἡμέρες, ἀλλὰ στὸ ἰδανικὸ ποὺ τοποθετεῖ μπροστὰ στὰ μάτια του ὁ ζωντανὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Εἶδε τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, πρόβλημα ἐσωτερικό, πρόβλημα ψυχῆς, πρόβλημα πλούτου πνευματικοῦ καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὅποιος ζήσῃ κατὰ Χριστὸν θὰ πράξῃ τ' ἀγαθὰ εἴτε εἶναι φορέας πλούτου εἴτε δὲν εἶναι. Ὅταν τὸ ἰδανικὸν εἶναι ὕλη, πάντα ὁ κατέχων λιγώτερα θὰ τρέφῃ μέσα του τὴν ἁρπακτικὴ διάθεσι νὰ ἁρπάζῃ τ' ἀγαθὰ τοῦ διπλανοῦ του, ποὺ δὲν εἶναι πολλὲς φορὲς μόνο τὰ χρήματα. Στὴ διάθεσι αὐτὴ βάζει φραγμὸ τὸ δόγμα ἀπαγορεύοντας νὰ ἐπιθυμήσῃς τ' ἀγαθὰ τοῦ πλησίον καὶ ταυτόχρονα καλεῖ αὐτὸν ποὺ ἔχει ἄδικον νὰ δίνῃ καὶ νὰ εἶναι χαρούμενος δότης. «Τοὺς ἱλαροὺς δότας» ἀγαπᾷ ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ὁ πλούσιος ποὺ δὲν δίδει; Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτόν; Αὐτὸς δὲν εἶναι γιὰ τὸ δόγμα ἁπλῶς φορέας πλούτου, ἀλλὰ φορέας σκανδάλου καὶ εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ ἕνα παλαμάρι ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας παρὰ αὐτὸς ὁ πλούσιος στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Αὐτὸς προειδοποιεῖται πὼς γιὰ χάρη ἑνὸς πρόσκαιρου ἀγαθοῦ στερεῖται τὸ αἰώνιο καὶ ὅτι μιὰ κρίσις τὸν περιμένει ἀδέκαστη καὶ ἀλύγιστη. Ἔτσι ἡ ἐλεημοσύνη γίνεται ὁ μόνος δρόμος ποὺ δικαιολογεῖ τὴν συσσώρευσιν πλούτου χωρὶς νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸν φορέα ποὺ ὅποιος καὶ νάναι εἶναι ἐφήμερος. Τὴν ὁρίζει ὡς χρέος, ὡς ὀφειλὴν καὶ καθορίζει τὸν φορέα ὡς ἕνα φύλακα ἀγαθῶν ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκουν. Τὸν ὑποβάλλει εἰς ἀδιάκοπον δοκιμασίαν καλοῦ διαχειριστοῦ καὶ ὄχι αὐθαιρέτου ἐπικαρπωτοῦ.

Βέβαια, ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι δύσκολος, ὅπως ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς ἀληθείας. Εὐκολώτερα προσπορίζεται χρήματα ἕνας διαρρήκτης ἀπὸ ἕνα ἐργαζόμενον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ση-

μαίνει πῶς οἱ τρόποι τοῦ διαρρήκτου μπορεῖ νὰ γίνουν σχολὴ καὶ παράδειγμα ἄξιο νὰ τύχῃ μιμήσεως.

Τὸ δόγμα καλῶντας τὸν ἄνθρωπο ν' ἀγαπήσῃ τὸν διπλανό του σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του λύνει ὅλο τὸ πρόβλημα τὸ κοινωνικό. Γιατὶ ὅταν μέσα στὸν ἄνθρωπο φουντώσῃ τὸ πλατύφυλλο δένδρο τῆς ἀγάπης ἀγκαλιάζει καὶ προσφέρει τὴν εὐεργετικὴ σκιά του σὲ ὅλους καὶ τοὺς καρπούς του σὲ κάθε περαστικόν. Κανεὶς δὲν προσβάλλεται νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης. Ἔτσι καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἂν εἶναι καρπὸς τέτοιου δένδρου ὄχι μόνον δὲν προσβάλλει καὶ δὲν ταπεινώνει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ λάμπει σὰν εὐλογία Θεοῦ καὶ ἀνέσπερο ἄστρο. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ξέρει ἄριστα νὰ ξεχωρίζῃ τί εἶναι δῶρο ἀγάπης καὶ τί κόκκαλο ποὺ πετιέται σ' ἕνα ἀγριεμένο σκυλλὶ γιὰ νὰ μὴ γαυγίζῃ. Ὕστερα τὸ ἔλεος δὲν ἐξαντλεῖται στὸν ὑλικὸ τομέα καὶ ὅταν ὁ Λόγος μᾶς καλεῖ πρὸς τέτοιους δρόμους δὲν ξεγελοιέται μὲ δωρεὲς ἐκ τοῦ περισσεύματος. Ἐπιστρατεύει στὴν οὐσία ὄχι μόνον τοὺς θησαυροὺς τῆς τσέπης, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὸν ἀτίμητο πλοῦτο. Κι' αὐτὸν μᾶς καλεῖ νὰ δώσωμε στὸ διπλανό μας ὡς δάκρυ, ὡς πόνο, ὡς παρηγορητικὴ ὁμιλία ἢ συντροφιά. Τὰ τέτοιου εἴδους μάλιστα δῶρα εἶναι πιὸ σπάνια καὶ πιὸ δύσκολα. Ἀλλὰ αὐτὰ ὁλοκληρώνουν τὸ νόημα τῆς ἐλεημοσύνης ποὺ τόσο στενόκαρδα ἀντικρύζουν οἱ ἐπικριτές του.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 4ην Ἰανουαρίου μετέβη εἰς Τάρπον Σπρίγκς Φλωρίδος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ προκειμένου νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνὰ τὴν Φλώριδαν περιοδείαν του. Τὸν ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς πόλεως ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς παροικίας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἱερέα των Αἰδ. κ. Θεόφ. Καραφύλλην.

Κατευθύνθησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅπου ἐψάλη κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ὡμίλησε ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς τοὺς συγκεντρωθέντας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, μὲ θέμα: «Γύρω ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα μας ἰδεώδη, δηλαδὴ τὴν πίστιν ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὰς ἐθνικάς μας παραδόσεις. Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος συνέστησε πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ὅπως διατηρήσουν οὗτοι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἥτις αὕτη καὶ μόνη εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς συνδέσῃ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν.

—Τὴν 5ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐχοροστάτησεν ἐπίσης εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ. Κατόπιν τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸ Ἀμερικανικὸν Σχολεῖον τῆς πόλεως καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας Ἀγγλιστί, συστήσας ὅλως ἰδιαιτέρως πρὸς αὐτοὺς ἵνα αὐτὴν τὴν στιγμὴν στρέψουν τὴν προσοχήν των πρὸς τὰ ἀπαχθέντα ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν Ἑλληνόπαιδα καὶ νὰ παρακαλέσωσιν διὰ τῶν θερμῶν προσευχῶν των, ἵνα ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπαλλάξῃ αὐτὰ ἐκ τῆς δουλείας καὶ τὰ ἐπαναφέρῃ πλησίον τῶν πονεμένων γονέων των.

—Τὴν 6ην τοῦ ἰδίου μηνός, ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ἐτέλεσε μεγαλοπρεπῶς τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν κατάμεστον ἀπὸ Χριστιανοὺς Ἕλληνας καὶ Ἀμερικανούς, Ἱερὸν Ναὸν τῆς πόλεως. Ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν πομπῇ κατευθύνθησαν εἰς τὴν ἀποβάθραν ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος τότε ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων, Ἀγγλιστί, πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν Λαὸν διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἄμεσον βοήθειάν των, ἐπίσης ηὐχαρίστησε τὸν Ἀμερικανὸν Γερουσιαστὴν Κλὼντ Παίπερ ὅστις διὰ τῆς παρουσίας του ἐτίμησε τὴν ἑορτὴν τῶν ὁμογενῶν μας καὶ ἰδιαιτέρως ηὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τὴν εἰλικρινῆ του ἀγάπην καὶ τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον ἐπέδειξε πρὸς τὴν μαρτυρικὴν ἀλλὰ ἔνδοξον Ἑλλάδα μας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς ἑορτῆς παρετέθη ἐπίσημον γεῦμα. Κατ' αὐτὸ ἤγειρε πρόποσιν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὑπέμνησε εἰς τὸν Ἀμερικανὸν Γερουσιαστὴν ὅπως ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν καὶ μεγίστης σημασίας ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος περὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ἁπαχθέντων ὑπὸ τῶν Σλαύων Ἑλληνοπαίδων. Κατόπιν ἀπήντησε διὰ μακρᾶς ὁμιλίας ὁ Ἀμερικανὸς Γερουσιαστὴς καὶ ἀφοῦ ἔπλεξεν ἐγκώμιον διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς φιλτάτης μας πατρίδος, ὑπεσχέθη νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν δυστυχῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὡμίλησε πρὸς τοὺς νέους τῆς πόλεως ὑπενθυμίσας πρὸς αὐτοὺς τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ἔχουν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα.

—Τὴν 7ην ἰδίου ἀνεχώρησε ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τοῦ Τάρπον διὰ τὴν πόλιν Μαϊάμι. Τὴν 8ην ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς ὡς ἄνω πόλεως, ὅπου κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ὡμίλησε ἐκφράσας τὴν μεγάλην του χαρὰν διότι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάντοτε ἡνωμένης καὶ ὁμονοούσης Ἑλληνικῆς Κοινότητος, διότι ἐλειτούργησε ἐν τῷ ὑπερόχῳ Ἱερῷ Ναῷ της, διέθρεν ἐφημέριον ἱκανὸν καὶ δραστήριον τὸν Αἰδ. Δημήτριον Μέκραν, εἶτα δὲ ὑπέδειξε τὸ καθῆκον πάντων ὅπως ἔχωνται τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων. Παρεκάθησε τὴν ἐπομένην εἰς γεῦμα παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὡμίλησε περὶ τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἡ ὑγιεινὴ ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν 5ην ἐπεσκέφθη τὸ Κοινοτικὸν Σχολεῖον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς ὡραίαν αἴθουσαν κάτωθι τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ παρηκολούθησε τὰ μαθήματα ἐπήνεσε τὸν ζῆλον τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας, τῆς Διδασκαλίσσης κυρίας Διαμαντοπούλου καὶ ηὐχήθη εἰς τοὺς μαθητὰς φωτισμὸν παρὰ Θεοῦ καὶ πρόοδον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν 8.45 ὡμίλησε ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως Μαϊάμι περὶ τοῦ

παιδομαζώματος, ποιησάμενος ἔκκλησιν πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἀμερικανοὺς τῆς πόλεως Μαϊάμι, ὅπως ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τόσων χιλιάδων παιδίων εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των.

Τὴν 11ην Ἰανουαρίου μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Νάσσω, Μπαχάμας, ἔνθα τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὁμιλήσας εἰς τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος περὶ ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ Ἐκκλησίαν, μετὰ δὲ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς τὸ νεότευκτον σχολεῖον τὸ ἀνεγερθὲν δαπάναις τῆς Κανότητος καὶ ὡμιλήσας καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἐν τῷ σχολείῳ πλὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων διδάσκωνται οἱ μαθηταὶ καὶ τὰς βασικὰς ἀληθείας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Περὶ ὥραν 8ην μ.μ. ἐπεσκέφθη τὸν Ἀγγλικανὸν Ἐπίσκοπον Νάσσω παραμείνας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ὥραν περίπου, τὴν δὲ 6.30 μ.μ. μετέβη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν ἔνθα ὡμίλησε πρὸς τὰς συγκεντρωθείσας Κυρίας καὶ Δεσποινίδας τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἀνάγκης ἱδρύσεως Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ Χριστιανικῆς Ἑνώσεως. Τὴν ἑπομένην, 12ην Ἰανουαρίου, περὶ ὥραν 19ην ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς εἰς Μαϊάμι καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νέαν Ὑόρκην.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ἐν Σικάγῳ Πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου συμπαραστατούμενος ὑφ' ὅλων τῶν Ἱερέων τῆς πόλεως Σικάγου. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς τὴν Κυριακὴν 11ην Δεκεμβρίου 1949 ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Νιούαρκ, Ν. Ι. Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου πανηγυρίζοντι, καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα: Ἡ δύναμις τοῦ Πνευματικοῦ Πλούτου.

—Τὴν 12ην ἰδ. μηνός, Ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐλειτούργησε ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ναῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ὡμίλησε ὡς θέμα τοῦ λόγου του λαβών: Μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἁγιότης.

—Τὴν ἑπομένην προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἰσηγηθεὶς διάφορα ζητήματα καὶ κατατοπίσας τοὺς Ἐφόρους ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 14ην ἰδ. μ. παρευρέθη εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ναῷ Νέας Ὑόρκης καὶ εἰς τὴν μετὰ ταῦτα συγκέντρωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 15ην ἰδ. μ. μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων καὶ πολλοῦ πλήθους ὁμογενῶν ὑπεδέχθη ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τὸν νεοελθόντα Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μιχαὴλ καὶ προσεφώνησεν αὐτόν.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς συνεδρίαν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῶν Κοινοτήτων ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του.

—Τὴν 17ην ἰδ. μ., μετέβη μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὅπου παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸ διδακτικὸν καὶ μαθητικὸν προσωπικόν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐγένετο καὶ ἡ σχετικὴ τελετὴ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Χριστουγεννιάτικου Δένδρου.

—Τὴν 18ην, Κυριακήν, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἐνθρονιστήριον Λειτουργίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ν. Ὑόρκης καὶ προσεφώνησε καταλλήλως.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς δεῖπνον ὑπὲρ τοῦ Δρος Σκ. Ζερβοῦ τὸ ὁποῖον παρέθεσαν οἱ ἰδιαίτεροι συμπολῖται του Καλύμνιοι.

—Τὴν 20ὴν Δεκεμβρ. προήδευσε τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρευρέθη εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικο Δένδρο τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα.

—Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Στέτεν Ἄϊλαντ.

—Τὴν 29ην ἰδίου μηνὸς παρευρέθη εἰς συγκέντρωσιν τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ κατόπιν συντόμου ὁμιλίας, παρουσίασε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ὁποῖος ὡμίλησε πρὸς τὰς Κυρίας.

NEW YORK
CHURCH SUPPLY inc.

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:
Μὲ πολλὴν τέχνην ραμμένα καὶ καλῶς ἐφαρμόζοντα Βυζαντινὰ Ἄμφια. Ἔχομεν ἐπίσης ὑφάσματα μὲ τὸν πῆχυν, παντὸς εἴδους γαρνιτοῦρες, καὶ διατηροῦμεν δωρεὰν ὑπηρεσίαν κοπτικῆς, δίδοντες εἰς ὑμᾶς εὐχαρίστως ὑποδείξεις πρὸς κατασκευὴν τῶν Ἀμφίων σας.
Γράψατε διὰ δείγματα καὶ τιμάς.

N. Y. CHURCH SUPPLY inc.
KATHERINE IVANYI, Proprietor
198 BROADWAY NEW YORK, N. Y.
BARCLAY 7-5964

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΙΜΑΤΑΙ 80c — ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΣ $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY. Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον, μὲ εὐρετήρια $3.00. Μὲ δέρμα καὶ εὐρετήρια $4.00.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. Ὁδηγὸς συνομιλίας Ἀγγλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα Ἔκδοσις 1947, μὲ ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448, σχῆμα τσέπης. Χρυσόδετοι $2.50.

GREEK MADE EASY. Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ, ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Third enlarged edition (1948), 192 pages. Cloth, $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ Ἄνευ Διδασκάλου. Ἡ ἀρίστη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ ἀκριβεστάτη. Γλῶσσα ζωντανή. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε' ἔκδ. 1949, μὲ 64 ἐπὶ πλέον σελ. $3.00

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Μόλις ἐκδοθέν, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλογια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ», Ν. Βαβούδη. Τὸ μόνον ἐγκριθέν. Δ' ἔκδοσις. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ', 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὕφος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Στέλλονται παντοῦ προπληρωμένα. C.OD. 30c ἐπὶ πλέον. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκδότας.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVE. NEW YORK 1, N. Y.